

ΚΕΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

« Οὐκ ἀρνησόμεθά σε ...

Φίλη Ὁρθοδοξία...»

Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ... (Β' Θεσαλ. Β' 15)

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. — 691 — 692

Ἔτος: ΚΗ'.

25 Δεκεμβρίου 1973 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 3.—

Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Ποιμαντοριὴ Ἐγυῦλιος

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα,

Χάρις Ὑμῖν, εἰρήνη καὶ ἔλεος παρὰ τοῦ ἐν
Βηθλεὲμ γεννηθέντος Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ἐπι-
φανέντος Σωτῆρος ἡμῶν, παρ' Ἡμῶν δέ, διάπυ-
ρος Πατρικὴ Εὐλογία καὶ ἀπὸ καρδίας εὐχή.

Ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐπικοινωνήσωμεν ἀ-
σμένως, ἐπὶ ταῖς Μεγαλωνύμοις Ἑορταῖς
τῆς Θείας Οἰκονομίας μετὰ τοῦ Χριστολέ-
κτου Πληρώματος τῆς καθ' Ἡμᾶς Ἱερᾶς
Παρεμβολῆς τῶν ἀπανταχοῦ τῆς Γῆς, Φιλ-
τάτων τέκνων, ἀπευθύνομεν ἐν πνευματικῇ
εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλιάσει, σὺν ταῖς εὐχαῖς
καὶ εὐλογίαις, τὸ χαροποιὸν μήνυμα: Ε-
ΤΕΧΘΗ ΗΜΙΝ ΣΗΜΕΡΟΝ ΣΩΤΗΡ, ΟΣ
ΕΣΤΙΝ ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ!

«Δόξα, ὅθεν, ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ
Γῆς ΕΙΡΗΝΗ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκίᾳ» Ἱ-

δοὺ τὰ ὑπερούσια δῶρα, ἅτινα ἐδωρήσατο
ἡμῖν, διὰ τῆς Θείας Γεννήσεως Αὐτοῦ, ὁ
Τεχθεὶς ἡμῖν Βασιλεὺς—Θεός.

Δυστυχῶς ὅμως, σύμπασα ἡ ἀνθρωπώ-
της δένεπέτυχε νὰ ἀπολαύσῃ μίαν συνεχή
ΕΙΡΗΝΗΝ, ὥς τὴν ὥραματίσθῃ, ἐδίδαξε
καὶ ἐπεθύμησε διὰ τοὺς ἀνθρώπους ὁ Χο-
ρηγὸς αὐτῆς, τὸ Νήπιον—Θεός.

Διότι ἡ Ἀνθρωπότης δέν ἡμέλησεν νὰ
ἀξιοποιήσῃ τὴν ὑψίστην ταύτην διδασκα-
λίαν τοῦ Τεχθέντος Νηπίου, ὥστε ν' ἀπο-
κτήσῃ τὸ Πηδάλιον μιᾶς καθαρᾶς Χριστια-

νικῆς σκέψεως, μιᾶς ἐνθέρμου καὶ ἀδιαπτῶ του πρὸς τὸν Ἄρχοντα τῆς Εἰρήνης, Πίστεως, Ἀγάπης καὶ Ἀφοσιώσεως.

Ἀποδείξεις ἀψευδῆς ὅτι, ἡ Ἀγία αὐτῇ Ἡμέρα, ἡ κατ' ἐξοχὴν Ἡμέρα τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Εἰρήνης, ἐορτάζεται πάλιν καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Θεοδέγμονα Ἰορδάνην ποταμὸν καὶ τὴν Ἱερωτάτην Βηθλεέμ, ἐν μέσῳ τῶν θυελλῶν μιᾶς πείσμονος πολεμικῆς ἐτοιμότητος καὶ οἱ θεσπέσιοι ὕμνοι τῶν δοξολογούντων Ἀγγέλων καλύπτονται παρὰ τῶν βαρυγδούπων κρότων τῶν ἁρμάτων μάχης καὶ τῶν συριγμάτων τῶν διαφόρων πολεμικῶν ὄπλων.

Πῶς λοιπόν, θὰ ὑπάρξῃ παγκόσμιος Εἰρήνη καὶ τῶν λαῶν εὐδαιμονία ἄνευ τοῦ Θεοῦ τούτου δώρου τῆς Εἰρήνης καὶ τῆς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς Ἀγάπης καὶ Ἀλληλεγγύης; Ἄς τὸ ἀκούσῃ σήμερον σύμπασα ἡ πάσχουσα ἐξ ἁμαρτιῶν τῆς Ὑψίλιος: ΜΟΝΟΝ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΠΟΥ ΔΙΔΕΙ ΤΗΝ ΧΑΡΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗΝ...

Ἀράγε, δὲν ἠρκέσθη ἡ τεταραγμένη Ἀνθρωπότης εἰς ὅσα δεινὰ περιέπεσε κατὰ, τὸ ἀπαισίας μνήμης, παρελθόν με δύο φρικτοὺς πολέμους, με ποταμούς αἱμάτων καὶ δακρῶν, με ἐκατόμβας ἀθῶν νεκρῶν, με κρημνισμένα ἑρείπια μόχθων καὶ κόπων ὀλοκλήρων αἰώνων, διὰ νὰ ἀντιληφθῇ τὴν μεγίστην ἀξίαν ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ, τοῦ ἀνεκτιμήτου τούτου ἀγαθοῦ, ὅπερ ἐδωρήσατο ἡμῖν ὁ Ἐνανθρωπήσας Υἱός—Λόγος τοῦ Ἀνάρχου Πατρός, καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἐναρμονίζονται, ἐν δικαιοσύνῃ καὶ κατανοήσει, αἱ σχέσεις πρὸς ἀλλήλους τῶν λαῶν τῆς γῆς;...

Ἀλλὰ μάτην ἐπιδιώκουν αἱ δυνάμεις τοῦ σκότους καὶ τοῦ κακοῦ τὸν ἀφανισμόν τῆς ἀνθρωπότητος διὰ παντοίων ὀλεθρίων μέσων καὶ ὀθνείων συνθημάτων, διότι τὸ μέλλον αὐτῆς εὐρίσκεται εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ.

Μόνον ἐὰν Ἐκεῖνος ἀποστρέψῃ τὸ Πρόσωπον Αὐτοῦ, ἀπ' αὐτῆς «τὰ Σύμπαντα ταραχθήσονται»..

Ἄς ἀκολουθήσωμεν λοιπόν, τὸν Ἀστέρα τῆς Βηθλεέμ καὶ ἅς ἀκούσωμεν πάντες τὸ Παναρμόνιον ᾠσμα τῶν Θείων Γενεθλίων: «Δεῦτε ἴδωμεν πιστοὶ ποῦ ἐγενήθη ὁ Χριστός. Ἀκολουθήσωμεν αὐτῷ ἐνθα ὁδεύει ὁ Ἀστήρ, μετὰ τῶν Μάγων Ἀνατολῆς τῶν Βασιλέων».

Γονυπετήσωμεν θαρροῦντες καὶ ἐπικουφιζόμενοι, πρὸ τῆς Φάτνης τῶν ἀλόγων ἐνθα ἀνακλίνεται ἡ Κεφαλὴ τοῦ κόσμου,

Ἀποθέσωμεν καὶ ἡμεῖς τὰ ὀφειλόμενα πρὸς τὸ Θεῖον Βρέφος Δώρα τῆς ψυχῆς ἡμῶν, ἸΔΟΛΟΝ ΠΙΣΤΙΝ, ΝΕΚΡΩΣΙΝ ΠΑΘΩΝ ΚΑΙ ΑΔΥΝΑΜΙΩΝ ΚΑΙ ΛΑΤΡΕΥΤΙΚΗΝ ΑΦΟΣΙΩΣΙΝ, ἵνα καθαροὶ καὶ γνήσιοι ὁπαδοὶ τοῦ Λατρευτοῦ ἡμῶν Θεοῦ, γενόμενοι, στηριζόμεθα εἰς τὴν ἀκαταίσχυντον ἐλπίδα τῶν Αἰώνιων Ἀξιῶν τῶν Ἑλληνορθόδοξων ἡμῶν Παραδόσεων, αἵτινες καὶ ἀναδεικνύουσιν ἡμᾶς νικητὰς τῆς προσκαίρου ταύτης ζωῆς καὶ προοδεύοντας ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ εἰς ἡθικὴν καὶ ὕλικήν εὐημερίαν καὶ πνευματικὴν προκοπὴν.

Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ!

Δοξολογήσαντες πρεπόντως ἐν εἰρηνουμένη καρδίᾳ καὶ γαληνιαίᾳ ψυχῇ τὸ Θεῖον Βρέφος τῆς Βηθλεέμ, ὡς οἱ Οὐράνιοι Ἀγγελοι, «ψυχαῖς καθαραῖς καὶ ἄρρυπτῶις χεῖλεσιν», ὑποσχεθῶμεν Αὐτῷ, ὅτι οὐδὲν τὸ ΕΦΑΜΑΡΤΟΝ καὶ ΟΘΝΕΙΟΝ θὰ ἐγγίξῃ τὴν ἐσωτάτην ἡμῶν φύσιν, ἵνα οὕτω ἀποκτήσωμεν πλήρη Ἑλληνορθόδοξον προσωπικότητα, δι' ἧς οἱ ἀείμνηστοι Πατέρες ἡμῶν ἐδημιούργησαν ΤΗΝ ΕΝΙΑΙΑΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ.

Ἐπὶ δὲ τούτοις ἐπευχόμενοι ἐν Πατρικῇ Ἀγάπῃ μετὰ τῶν περὶ Ὑμᾶς Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν ἅτων συγκροτούντων τὴν καθ' ἡμᾶς Ἱερὰν Σύνοδον τῶν Γ. Ο.Χ., ὅπως ὁ ἐπιτέλλων Νέος Ἐνιαιτός τῆς Χρηστότητος τοῦ Σωτῆρος (1974), ἀποβῇ ὑμῖν ἅπασι ἐκπληρωτῆς παντός ἀγίου καὶ εὐγενοῦς καταθυμίου, διατελοῦμεν,

Μετὰ Πατρικῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

Ο ΑΘΗΝΩΝ ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Ἀναυοίνωσις

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ πᾶν ζήτημα οἰκονομικῆς φύσεως δέσιν ὅπως ἀπευθύνονται εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον-Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαρκόλην, ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν, Κάνιγγος 32, τηλ. 628.280.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ι. Συγόδου

Η ΔΙΟΙΚΟΥΣΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΗ

«Τὰ ἐκκλησιαστικά οὐδέποτε
διὰ μεσότητος διορθοῦνται»
(Ο ΕΦΕΣΟΥ ΜΑΡΚΟΣ ΕΥΓΕΝΙΚΟΣ)

I

Ἐρρέτω ἡ ὑποκρισία! Ἐρρέτῳσαν τὰ κατὰ συν-
θήκην καὶ συνετά ψεύδη! Μὴ κρυπτόμεθα ὀπισθεν
τοῦ μικροῦ ἡμῶν δακτύλου! Ἡ ἀγιότης καὶ ἡ κανονι-
κότης τῆς Ἐκκλησίας ἐτρώθη θανασίμως ἀπὸ τῆς
5ης Νοεμβρίου 1938. Μὴ σεμνοτυφῶμεν. Ἡ Ἐκκλη-
σία εἶναι ἀντικανονική. Τὸ ἐκκλησιαστικὸν καθεστὼς
τῆς ἐλευθέρου Ἑλληνικῆς Πατρίδος ἀνετράπη ὑπὸ
τοῦ Κατακτητοῦ. Καὶ μίαν «Σύνοδος», Σύνοδος «κατα-
σκευασθεῖσα», Σύνοδος κατ' εὐφημισμὸν ἀποκληθεῖσα
«Μεζών» ἀνέτρεψαν τὸν ἀσέβητον Ἀρχιεπίσκοπον,
ὃν ἀπὸ Τραπεζοῦντος Χρύσανθον, τὸν Ἕλληνα, τὸν
ἐθνικὸν ἥρωα, τὸν πεπνυμένον Ἱεράρχην, τὸν Ἱεράρ-
χην τῆς μορφῆς καὶ πνοῆς τῶν μεγάλων Ἱεραρχῶν
Βασιλείου, Γρηγρίου, Χρυσόστομου καὶ τῶν μεγάλων
Πατριαρχῶν Μελετίου Πηγᾶ, Δασιθέου, Γρηγορίου
Ε', Ἰωακείμ Γ'. Ἐξεργιζώθη ἡ ὑψικάρηνος Ἀρς!
Ἡ Ἐκκλησία ἔπεσεν... Ὁ Χρύσανθος ἐτήρησε τὸν
προηγουμένον λόγον του: «Προτιμῶ, ἱπτάμενος ὡς ἀετός,
νὰ πέσω, ἢ ἔρπον ὡς ἔρπετόν νὰ ζήσω» (κατὰ τὸν
ἐνθρονιστήριον λόγον του ὡς Τραπεζοῦντος).

Ἐπεσεν ὁ Χρύσανθος συγχωρῶν καὶ εὐχόμενος
καὶ σιγῶν: «...Καὶ αὐτὸς διὰ τὸ κεκακῶσθαι οὐκ ἀ-
νοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ. Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη
καὶ ὡς ἀμνὸς ἐναντίον τοῦ κείροντος ἄφωνος, οὕτως
οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ. Ἐν τῇ ταπεινώσει ἡ κρί-
σις αὐτοῦ ἦρθη. Τὴν γενεάν αὐτοῦ τίς διηγῆσεται;
Ὅτι αἶρεται ἀπὸ τῆς γῆς ἡ ζωὴ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἀνο-
μιῶν τοῦ λαοῦ μου ἤχθη εἰς θάνατον» (Ἠσαίας ΝΓ'
7-8). Ἐπεσεν ὁ Χρύσανθος... ἀλλὰ «οὐ δ' ἐν στροφά-
λισι κονίης, κείτω μέγας μεγαλωστί». Ὁ Χρύσανθος
κεῖται μέγας μεγαλωστί! φωτεινὸν παράδειγμα ἐνώ-
πιον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους. Ἐπεσεν ὁ Ἀ-
χιλλεὺς τῆς Ἐκκλησίας καὶ προσήκει εἰς Αὐτὸν ὁ
στίχος τοῦ Ὁμήρου, διότι ἀληθῶς ἐν μέσῳ τοῦ πη-
λοῦ, τῆς κόνεως, τῶν ραδιουργιῶν, τῶν ἀθλιότητων
ἔπεσε, κείμενος ὁμοίως πρὸ τῆς ἱστορίας μέγας μεγα-
λωστί.

Ἡττήθη ἡ ἀρετὴ ὑπὸ τῆς κακίας, πληρουμένου ἐν
ἀκριβείᾳ τοῦ ἀφορισμοῦ τοῦ Γκαίτε: «Αἱ ἡμέραι τῆς
δοσιότητος ἔφθασαν, ἡ πανουργία θὰ ἐξασκήσῃ τὸ
στάδιό της, εἰς τὴν πλάνην θὰ ὑπερισχύσῳσιν οἱ
ἄθλιοι, οἱ δὲ εὐγενεῖς τὴν καρδίαν θὰ συλληφθῶσιν
εἰς τὰ δίχτυά των».

Ἀλλὰ ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἀντικανονική, εἶναι δη-
μιούργημα θυέλλης, εἶναι γέννημα ὀλέθρου. Οἱ «κρα-

τοῦντες» στηριζόμενοι καὶ ἐπὶ τῆς «συνενοχου» πολι-
τικῆς ἐξουσίας ἀντιπαρέρχονται ὑποκρινόμενοι καὶ ἀ-
γνοοῦντες τὸ σοδοὺν συνταρακτικὸν θέμα τῆς ἀντικα-
νονικότητος τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ... τὰ ζητήματα
αὐτὰ δὲν ἀποσβέννυνται διὰ παραγραφῆς... Τὰ ζητή-
ματα αὐτὰ λωφάζονται ἀνακύπτουσι καὶ προβάλλον-
ται ὀξύτατα καὶ μετὰ πάροδον πολλῶν ἐτῶν καὶ πολ-
λοῦ χρόνου καὶ αἰώνων (ὅπως ἡ ἀμφισβήτησις τοῦ
κύρους τῶν Ἀγλικανικῶν χειροτονιῶν), διότι αἱ
κοινωνικαὶ καὶ πολιτικαὶ συνθήκαι μεταβάλλονται καὶ
αἱ συνέπειαι εἶναι πάντοτε συνταρακτικαί.

II

Ἐν εἰδικῇ μελέτῃ ἡμῶν δημοσιευθεῖσα ἐν εὐ-
θέτῳ ἐκτυλίσσεται τὸ ὅλον θέμα τοῦ «Ἀρχιεπισκοπι-
κοῦ» ἀποκληθέντος, ἐν τῷ ὁποίῳ κατεπροδόθησαν τὰ
«πάντα» ὑπὸ πάντων, εἰδικῶν καὶ μὴ, ἀρμοδίων καὶ
μὴ, μοναδικῶν φωτεινῶν μετεώρου ἀποτελοῦντος τῆς
πολιτείας τῶν ἐφημερίδων «Ἐστίας» καὶ «Ἐθνικοῦ
Κήρυκος» τηρησασῶν ὀρθήν, τιμίαν, εὐθείαν καὶ δι-
καίαν γραμμὴν. Ἐνταῦθα ἀπτόμεθα ἀκροθιγῶς δύο
μόνον σοδαρῶν πλευρῶν:

Α' Τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας ἐξήτασε νο-
μοτύπως τὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς τῆς 5 Νοεμβρίου
1938 ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ὅτι ἡ ψήφος τοῦ ἐκπτώτου
Δρυϊνούπολεως Ἰωάννου ἦτο ἄκυρος καὶ ταύτης ἀ-
φαιρουμένης ἔχομεν ἀποτέλεσμα ἰσοψηφίαν, ὅθεν καὶ
ἠκυρώθη ἡ ἐκλογή. Ὑψίσταται ὁμοίως καὶ οὐσιαστικῇ
κανονικῇ καὶ ἠθικῇ πλευρᾷ. Ὁ διὰ μιᾶς ψήφου ἀνα-
δείχθεις ἢ μετὰ τὴν ἀκύρωσιν ἰσοψηφῶν ἀπὸ Κοριν-
θίας Δαμασκηνὸς ἐψήφισε τὸν Χρύσανθον. Ἀφαιρου-
μένης δὲ τῆς ἰδίας τοῦ Δαμασκηνὸς ψήφου, ἀνεδείχθη
πράγματι πλειοψηφῶν ὁ Χρύσανθος μὴ μετασχὼν τῆς
ἐκλογῆς καὶ μὴ ψηφίσας ἑαυτόν. Πράγματι ἠθικῶς
καὶ κανονικῶς ἀνεδείχθη ὁ Χρύσανθος διὰ 30 ψήφων
ἐναντι 29.

Τὴν ἀποφιν ἡμῶν στηρίζομεν ἐπὶ τῆς ἠθικῆς, ἐ-
πὶ κανονικῶν καὶ ἱστορικῶν δέλτων καὶ ἐκκλησιαστι-
κῶν παραδόσεων:

1) «SUFFRAGIUM SIBIMETIPSI NEMO
VALIDE DARE POTEST» (CODEX CONONI-
CI PIIX PONTIFICIS MAXIMI—OANON 17o).
Λοιπὸν ἡ Καθολικὴ, ἡ Παπικὴ συνείδησις καὶ νομο-
θεσία δὲν ἀνέχονται Πάπαν δόντα ψήφον ἑαυτῷ, ἔστω
καὶ ἂν ἐξελέγη διὰ μεγάλης πλειοψηφίας. Ἀπὸ τοῦ
Βατικανοῦ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ἀκούεται φωνὴ
εὐαγγελικῇ: «Οὐδεὶς δύναται ἐγκύρως δοῦναι ψήφον
ἑαυτῷ». Καὶ ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι, οἱ ὁρθοτομοῦντες τὸν
λόγον τῆς ἀληθείας, ἀποδεχόμεθα ὡς κανονικὴν τὴν

ἐκλογὴν τὴν ἐπιτυγχανομένην ἀκριβῶς καὶ μόνον διὰ τῆς ἰδίας ψήφου τοῦ ἐκλεγέντος!

2) Εἰς Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων οἱ ὑποψήφιοι δὲν κατέρχονται εἰς τὸν Πατριαρχικὸν ναὸν νὰ ψηφίσωσι.

3) Εἰς Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως εἰθίζεται οἱ ὑποψήφιοι νὰ μὴ ψηφίζωσιν ἑαυτούς. Κατὰ τὸ 1897 γενομένης πατριαρχικῆς ἐκλογῆς ἦτο ὑποψήφιος ὁ τότε Ἐφέσου καὶ εἰτα Πατριάρχης Κωνσταντίνος Ε'. Οὗτος κατὰ τὴν ψηφοφορίαν ἔγραψε τὸ ψηφοδέλτιόν του καὶ ἐπιδεικτικῶς τὸ ἔδειξεν εἰς τὸν παρακείμενόν του, μὴ ψηφίσας ἑαυτόν, ἀλλ' ἕτερον. Ὑπ' αὐτῶν τῶν ἡθικῶν ἀντιλήψεων ἐμφορεῖται τὸ ὀρθόδοξον ἑλληνικὸν κλίμα τῆς Ἑλληνικῆς Ἀνατολῆς.

4) Ὁ τῶν Ρωσῶν Πατριάρχης Ἀλέξιος κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἀπέσχε τῆς ψηφοφορίας, μὴ ψηφίσας.

5) Ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου Ἀλέξιος ἠκούρωσε τὰς ἐκλογὰς τριῶν Μητροπολιτῶν λόγῳ παρανόμου συγκλήσεως τῆς Συνόδου ὡς μὴ προσκληθέντος τοῦ Κυζίκου.

Καὶ ὅμως!!! ἠγγονήθη ἡ ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας. Καὶ ὅμως!!! Γίνεται ἐπ' ἐκκλησίας εἰς τὴν «κατασκευασθεῖσαν» Μεζζονα (!!!), εἰς τὴν ὁποίαν ἀριστ' ὄντην ἐκλήθησαν οἱ «ἡμέτεροι».

Τὸ νόθον καὶ σαθρὸν κατασκευάσμα τῆς «Μεζζονας» ἔχει καὶ κατ' οὐσίαν καταρρεῦσιν ἀπὸ μακροῦ. Οἱ «Εἰσηγηταὶ» ἐγένοντο «Ἀντεισηγηταὶ» καὶ ἄλλοι «σπουδαῖοι» παράγοντες τῆς «Μεζζονας» τὰ περίφημα «ἔργα» αὐτῆς ἠρνήσαντο μεταγνόντες καὶ ἐγγράφως «τύφεις συνειδότες» ὁμολογήσαντες.

Β' Ἡ τεχνουργηθεῖσα καὶ χαλκευθεῖσα λύσις πρὸς κάλυψιν ἱστορικῶν ἀσχημιῶν καὶ συγχάλυψιν τῆς ἀντικανονικότητος δὲν εὐσταθεῖ. Ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ «ἀντικανονικῶν» εἰς τὸν ἀοίδιμον Χρυσάνθου ὁ τίτλος τοῦ πρώην Ἀθηνῶν «κατ' ἐκκλησιαστικὴν οἰκονομίαν»... Ἡ ἀπομάκρυνσις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσάνθου, αἱ μετέπειτα δύο παραίτησεις αὐτοῦ πρὸς τὸν Βασιλέα καὶ ἡ ἀποδοχὴ Του τῆς περιέρχου «κατ' ἐκκλησιαστικὴν οἰκονομίαν» ἀναγνωρίσεως Του ὡς πρώην Ἀθηνῶν εἶναι ἀπαράδεκτα κανονικῶς καθόσον δὲν εἶναι προϊόντα ἐλευθέρας βουλῆσεως. Εἰς τὴν ἀπὸ 10 Αὐγούστου 1949 (ἀριθ. Πρωτ. 2019) ἐπίσημον ἐπιστολὴν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Σπυρίδωνος διὰ τῆς ὁποίας ἀνεκοινεῖτο ἡ ἀπόφασις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου περὶ ἀναγνωρίσεως τοῦ πρώην Ἀθηνῶν κλπ. ἀπαντᾷ ὁ ἀείμνηστος Χρυσάνθος ἡρέμως, ἐν φιλικῷ καὶ ἁδερῷ τόνῳ: «...Παρὰ τὴν ἀγαθὴν θέλησίν Σας δὲν κατέστη δυνατόν νὰ δοθῇ ἡ προσήκουσα λύσις καὶ ἠναγκάσθητε νὰ προσφύγητε εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν οἰκονομίαν... Ἀπ' ἀρχῆς τῆς κρίσεως δὲν ἠθέλησα τὸ παράπαν νὰ δυσχεράνω τὴν Ἐκκλησίαν... καίτοι ἐδικαιούμην ν' ἀμυνθῶ κατὰ τῆς ἀδίκου ἐπιθέσεως. Τὴν ἰδίαν τακτικὴν ἐτήρησα ἐπὶ 9 ἔτη περίπου καίτοι πολυπλῶς προκληθεῖς. Ἡ αὐτὴ συναίσθησις τοῦ καθήκοντος τῶν δυσχερειῶν πρὸς ἃς παλαίει ἡ Ἐκκλησία

καὶ τὸ Ἔθνος ἄχρι τῆς ὥρας ταύτης καὶ τῶν μόχθων εἰς οὓς ὑπεβλήθη ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης, μὲ ἀναγκάζει νὰ ὑποταχθῶ εἰς τὴν ληφθεῖσαν ἀπόφασιν ἐπαφίνων εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὴν ἀδέκαστον ἱστορίαν νὰ κρίνωσι ποῦ καὶ πῶς δεόν νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ ἐκκλησιαστικὴ οἰκονομία» (11 Αὐγούστου 1945). Καὶ μετὰ ἡμέρας πενήτην ἀπῆλθεν ἐν προσδοκίᾳ «εἰς καινοὺς οὐρανοὺς καὶ γῆν καινὴν ἐν οἷς δικαιοσύνη κατοικεῖ» (Πέτρου Β' γ' 13).

Δὲν γνωρίζομεν πῶς ἔκριναν οἱ ἀρμόδιοι τὴν ἀπάντησιν ταύτην. Εἶναι αὕτη παραίτησις κανονικὴ καὶ ἀποδοχὴ; Εἶναι ἔγκρισις καὶ ἀναγνώρισις τῶν «χαλκευθέντων» καὶ «κακουργηθέντων»; Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσάνθος δὲν παρητήθη κανονικῶς, οὔτε ἀνεγνώρισε τὰ «γενόμενα». Εἶναι ἄκυρος καὶ ἀντικανονικὴ ἡ παραίτησις καὶ ἡ ἀποδοχὴ τῆς «κατ' οἰκονομίαν» ἀναγνωρίσεως, καθόσον διὰ νὰ εἶναι ἔγκυρος ἡ παραίτησις ἀπαιτοῦνται: α) Νὰ εἶναι γνησία καὶ ἐκουσία ἥτοι προϊόν ἐλευθέρας βουλῆσεως (Κανὼν ΙΣΤ' τῆς ἐν Κων) πόλεϊ Πρωτοδευτέρας Συνόδου) β) ἡ παραίτησις δεόν νὰ ᾖ σαφὴς καὶ σπουδαία, γ) νὰ μὴ γίνεταί ἐν καιρῷ ἀκαταλλήλῳ, δ) νὰ γίνεταί ἐξ εὐλόγου αἰτίας καὶ ε) νὰ ἐγκριθῇ ἀρμόδιῶς ὑπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ πολιτικῆς ἀρχῆς. Οὐδὲν τῶν στοιχείων τούτων ὑπάρχει ὅταν ὁ Χρυσάνθος τονίζει δις ὅτι εἶναι «ἠναγκασμένος» καὶ ὅτι ἐπαφίεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἱστορίας. Ἀλλ' Ἑλλήνων καὶ Ἱεράρχης γνήσιος ὑπάρχων, ἐσιώπησε καὶ ἀπῆλθεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς θλιβόμενος διὰ τὸ κατάντημα τῆς Ἐκκλησίας καὶ συγχωρῶν πάντας. Ὁ Χρυσάνθος παρεγνωρίσθη καὶ ἡδίκηθη, ἀδικηθείσης ἔτι πλέον τῆς Ἐκκλησίας. Θὰ Τὸν δικαιώσῃ ἡ Ἱστορία, ἥτις ἐπαγορθεῖ τὰς ἀδικίας, ἀποδίδουσα δικαιοσύνην. Τὸ δὲ «κατασκευάσμα» Φαρισαίων καὶ Πιλάτων θὰ καταρρεύσῃ μετὰ πατάγον.

III

Ἡ σημερινὴ Ἐκκλησία εἶναι ἀντικανονικὴ. Εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας καὶ τῆς ἐκ ταύτης ἀπορρευσάσης «Μεζζονας» (!!!), ἥτις εἶναι ἐπανάληψις ἐνὸς ἱστορικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ ἐγκλήματος, εἶναι ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύνοδος παρὰ τὴν Δοῦν, ἡ παρασυναγωγὴ ἐκείνη ἡ καταδικάσασα τὸν Ἱερὸν Χρυσόστομον τὸν μάρτυρα τῶν Κομάνων.

Δὲν ἐφρονηματίσθημεν οὔτε ἀπὸ τὰς ἐσχατίας τῆς Ἀφρικῆς... Ὁ θρυλικὸς Ρᾶς Τάφφορι Μαχόνγε» χριστιανὸς ὀρθόδοξος Αὐτοκράτωρ Χαίλε Σελασιέ τῆς Ὀρθοδόξου Ἀβυσσινίας ἐπιστρέψας εἰς τὴν πρωτεύουσάν Αἰδῆς - Ἀμπέμπα μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν ἔτυχεν ἐνθουσιώδους ὑποδοχῆς. Μεταξὺ τῶν ὑποδεχθέντων διέκρινεν ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ τινας Ἀρχιερεῖς μὴ ὄντας πρὸ τῆς κατακτήσεως, δηλαδὴ Ἀρχιερεῖς «κατοχικούς». Ἐξηγέρθη ἡ Αὐτοκρατορικὴ Μεγαλειότης καὶ ἐν ἱερᾷ ἀγανακτήσει ἐδρόντησε: «Σεῖς, ὅταν ὁ λαὸς ὑπέφερεν, ἀντὶ νὰ συγκακοποθήτε μετ' αὐτοῦ

ἐφροντίσατε νὰ λάβητε ἀξιώματα!...» Καὶ ἀμέσως ἐπεβιβάσθησαν φορτηγῶν στρατιωτικῶν αὐτοκινήτων καὶ μετεφέρθησαν εἰς τὰ μακρυνότερα Μοναστήρια τῆς Χώρας. Καὶ παραμένουσιν ἐν ἐκεῖ ἐξόριστοι. Αὐτὰ γίνονται εἰς τὴν Ἀδυσσηνίαν. Καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὴν κοιτίδα τῶν φώτων καὶ Μητέρα τῆς Ὁρθοδόξιας; Ὑπολειπόμεθα καὶ τῶν ἐρήμων τῆς Αἰθιοπίας... Ἐλθσιμονήσαμεν... παρὰ τὸν Παρθενῶνα φύεται, βλαστάνει καὶ ἀνθεῖ ὁ Δελφικός «ἐλλέδορος» ὁ μεθύσκων τὸ πάλαι καὶ ἐμπνέων τὴν Πυθίαν, νῦν δὲ τὸν «ἀτυχῆ λαὸν τοῦ ὁραίου τόπου» δηλητηριάζων ἀποπνυκτικῶς ἀπὸ τῶν ἀναθυμιάσεων τοῦ «ρερρητορευομένου δημοκρατικοῦ κοινοβουλευτισμοῦ» τῆς ἐταιρείας τῶν τοῦ Ἀθηναίου καὶ Ἰσοκράτους «εὐφυῶν», τῶν τοῦ Ἀριστοφάνους «ἐγγλωττογαστῶρων», τῶν τοῦ Ἀντισθένης θαυματοποιῶν τῶν τοῦ «ὄνους ἵππους ψηφιζόντων». Εἰς αὐτὴν τὴν Ἑλλάδα οἱ «κατοχικοί» βραβεύονται, παρασημοφοροῦνται, προάγονται, κρατοῦσι... καὶ προαλείφονται... διότι... διότι τὸ ἀνευθρίαστον ὄργιον τῆς συγκαλύψεως τῶν «ἀνομιμάτων» καὶ τῆς ἀτιμωρησίας τῶν «ἐνόχων», τοῦναντίον δὲ ἡ ἀσύστολος ἐπιδράδευσις τῆς «ἀρριδαστικῆς» εὐκόλου ἀλλὰ διὰ τῆς δυστυχίας τοῦ λαοῦ καὶ αἱμάτων ἀποτιθείσης «ἐπιτυχίας» τῶν ἐγωπαθῶν ἀποτελεῖ δέλεαρ, ἀποτελεῖ κράζον καὶ ἐλκυστικὸν παράδειγμα μιμήσεως καὶ ἐπαναλήψεως!!

Ἐπιτονίζομεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι Ἀντικανονική, δημιουργήμα τῆς «Μεΐζονος», ἐνὸς ἀποτροπαίου καὶ οἰκτροῦ ἐκτρώματος, ἐνὸς ἀχυρίνου δημιώματος, μικροῦ ἔργου τῆς ξενικῆς «Κατοχῆς», διὰ τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας τῆς ὁποίας καὶ ἐναντίον τῶν διατάξεων τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου ἐξεδόθη τὸ Ν.Δ. 188 τῆς 17 Ἰουνίου 1941 περιεχομένου συντακτικοῦ, διὰ τοῦ ὁποῦ καταργήθησαν δικαστικαὶ ἀποφάσεις καὶ νόμοι τῆς ἐλευθέρως καὶ κυριάρχου Πατρίδος. Καὶ οἱ κληθέντες «φίλοι» συνεκρότησαν τὴν «Μεΐζονα», ἡ ὁποία ἐλαφρὰ τῇ καρδίᾳ ἐπελήφθη τοῦ ἔργου ἀντιποιήσεως ἀρμοδιότητων Δικαστικῆς καὶ Νομοθετικῆς ἐξουσίας παρὰ τὸν νόμον καὶ τοὺς ἱεροὺς κανόνας. Ἀληθῶς ἐν Νομοκάνονι Μεγ. Φωτίου τίτλος η', Κεφ. ιγ', ἀναγιγνώσκωμεν: «Ἡ διάταξις ἐξ' τοῦ γ' τίτλου τοῦ α' βιβλίου τοῦ Κώδικος κυλύει τοὺς κληρικοὺς πάροdon ἔχειν εἰς τὰς δημοσίας πράξεις ἢ τὰς ἀρμοζούσας ταῖς βουλαῖς...». Καὶ οἱ ἑταῖροι τῆς «Μεΐζονος» κατήργησαν Δικαστικὴν ἀπόφασιν καὶ Νόμους. Καὶ αὐτὸ τὸ ἄνομον «Καθεστὼς» «ἐδημιούργησεν» ἐπισκόπους.

IV

Ἀφώμεν κατὰ μέρος τὰ «πεποιημένα» ψεύδη. Ἡ κατοχική, ἐλέω Ἀλταμπουργκ, συγκληθεῖσα «Μεΐζων» ἐδημιούργησε «ἀντικανονικὴν» Ἐκκλησίαν, ἀντικειμένου τοῦ ὅρου καὶ εἰς τὴν μαθηματικὴν ἔννοιαν τῶν ἀριθμῶν.

Κατὰ τῆς παρασυναγωγῆς «Μεΐζονος» εἶχε τὴν εὐφυλίαν ἐν μέσῳ τῆς σκοτεινῆς κατοχῆς, νὰ ὀρθωθῇ καὶ νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ «τὰ γενόμενα» ὁ ἀοίδιμος

Μητροπολίτης Ἀργολίδος Ἰωάννης. Ἀπηγγέλθη κατηγορία, ἐνηργήθησαν ἀνακρίσεις ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου πρώην Γόρτυνος, εἰτα Μαντινείας καὶ ἤδη «Κορινθίας» Προκοπίου Τζαβάρα. Ὁ ἀοίδιμος Ἰωάννης ἀπελογήθη εὐθαρσῶς (29-10-1941), ὁμολογήσας παρρησία τὸν Κύριον, ὑποστηρῆς μετὰ σθένους καὶ συντριπτικῶν καὶ ἀκαταμαχῆτων ἐπιχειρημάτων νομικῶν καὶ κανονικῶν τὴν ἀντικανονικότητα τῆς «Μεΐζονος» καὶ τῶν ἔργων αὐτῆς. Καὶ ἡ ὑπόθεσις «ἀρχαιοποιήθη». Διατὶ δὲν ἐδικάσθη, ὁ Ἀργολίδος Ἰωάννης;

Ἀλλ, ὁ κατέχων τὰ σκήπτρα ἐν τῇ ἀγῶνι κατὰ τῆς «ἀντικανονικότητος» καὶ τῶν ἐπακολουθησασῶν οἰκτροτήτων εἶναι ὁ ἐγκριτος ἐπιστῆμων δικηγόρος παρ' Ἀρείῳ Πάγῃ τέως Γενικός Διοικητὴς Ἀγίου Ὁρους, ὁ ἐκλεκτός συγγραφεύς, ὁ ἀριστεὺς ἐρμηνευτὴς τῆς αὐθεντικῆς Κανονολογίας, ὁ ἀντάξιος διάδοχος τοῦ μεγάλου σοφοῦ Διδασκάλου τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας καὶ Κανονολογίας ἀειμνήστου Κωνσ. Ράλλη, ὁ Διευθυντὴς τῆς μοναδικῆς ἐν τῇ Ἀνατολῇ νομονακονικῆς ἐπιθεωρήσεως «Ἀρχεῖον Ἐκκλησιαστικοῦ καὶ Κανονικοῦ Δικαίου», ὁ ἐλλογιμώτατος Παν. Παναγιωτάκος. Τὸ ἔργον αὐτοῦ «Ἡ ἐκλογὴ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ τῶν ἐπισκόπων ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ», τὰ ἄρθρα τοῦ τὰ δημοσιευέντα ἐν τῇ ἐγκρίτῳ ἐφημερίδι «Ὁ Πολιτικός», αἱ διατριβαὶ τοῦ ἐν τῷ μνημονευθέντι «Ἀρχεῖῳ» του, ἀποτελοῦσι μνημεῖα ἔγκυρα, εἰδικά, συστηματικά, ἐπιστημονικά, κανονικά καὶ τοποθετοῦσι προσηκόντως τὰ τῆς σοδοῦσης «ἀντικανονικότητος» ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, τιμῶντα τὸν τε συγγραφέα καὶ τὴν Ἑλληνικὴν ἐπιστήμην.

V

Τὸ νόμιμον καὶ κανονικὸν μέσον πρὸς ἐπαναφορὰν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν κανονικότητα καὶ ἄρσιν τῶν «ἀντικανονικότητων» εἶναι ἡ σύγκλησις Πατριαρχικῆς Συνόδου ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Παν. Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τῇ συμμετοχῇ καὶ Ἐπισκόπων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν Ἀλεξανδρείας, Ἱεροσολύμων, Ἀντιοχείας καθόσον λόγῳ τοῦ ἐμπεριστάτου τοῦ Οἴκ. Θρόνου ὑφίσταται ἀδυναμία συγκλήσεως Συνόδου ἐκ τοῦ κλίματος Αὐτοῦ. Αὕτη ἡ Πατριαρχικὴ Σύνοδος δύναται ν' ἀποκαταστήσῃ τὴν κανονικότητα ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος. Πρὸς δὲ ἵνα ἀποφασίσῃ καὶ ἐπιβάλλῃ τὴν κατάπausιν τοῦ μεσαιωνικοῦ, ἀντιανθρωπιστικοῦ, ἀντιδημοκρατικοῦ καὶ ἱεραξεταστικοῦ ἀντιχριστιανικοῦ διωγμοῦ τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τοῦ Παλαιοῦ ἡμερολογίου μέχρι τῆς συγκλήσεως τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου, ἥτις εἶναι μόνῃ ἀρμοδίᾳ νὰ λύσῃ αὐθεντικῶς τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα καὶ πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῆς ὁποίας, οἰαιδήποτε καὶ ἂν ὦσιν, πάντες ὑποχρεοῦνται νὰ πειθαρχήσωσιν, ἀποκοπτομένων πλέον κανονικῶς τυχόν ἀπειθάρχων καὶ ἀποτελούντων ἰδίαν Ἐκκλησίαν σχισματικὴν.

Σ.Σ. Ἐὰν αἱ ἀποφάσεις αὗται ληφθῶσιν ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ.

Τὸ Θεῖον Βρέφος

Ἐν τῇ ὀνόματι τοῦ ἐν σπαργάνοις καὶ ἐν τῇ ταπεινῇ φάτνῃ γεννηθέντος ἀνεκφράστου Λόγου Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, προσέλωμεν ὅλοι ὁμοῦ ἐν τῇ Φάτνῃ ἀκολουθοῦντες τὴν ὁδὸν τῶν σοφῶν ἀπὸ Ἀνατολῶν Μάγων καὶ τὴν ἀτραπὸν τῶν ταπεινῶν ποιμένων τῆς Βηθλεὲμ καὶ ἐν πύτραι ἀγάπῃ καὶ χαρᾷ ἀναπέμφωμεν δόξαν τῷ ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ εὐχαριστίαν διὰ τὴν εὐδοκίαν αὐτοῦ τὴν τοσοῦτον πλουσίαν καὶ θαυμαστὴν προβάλλουσαν τοῖς ἀνθρώποις.

Ὁ Ἄναρχος ἀρχεῖται καὶ ὁ λόγος σαρκουῖται... Μεσάνυχτα!... Ἦσυχ' ἀπλώνεται καὶ βασιλεύει παντοῦ. Μηστῆριον μέγα κρύβεται κατὰ τὴν μυστηριώδη αὐτὴ νύκτα. Ὁ Θεὸς ἐ ἀχώρητος ἐν ὅλῃ τῇ κτίσει γεννᾶται ἐκ κοιλίας γυναικὸς Παρθένου. Ὁ Βασιλεὺς τῶν Οὐρανῶν γεννᾶται εἰς τὸ πτωχὸν σπήλαιον τῆς

Ἡ Πατριαρχικὴ Σύνοδος μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Α' Κανόνος τῆς ΙΓ' ἐν Ἐφέσῳ Ἀγίας Οἰκουμένης Συνόδου (βλέπετε καὶ «Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον» Νικοδήμου Μίλας, Ὁρθοδόξου Ἐπισκόπου Ζάρας, παρ. 88 σελ. 444-445, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς παρ. 23 σελ. 155-156). Αὕτη εἶναι κανονικὴ, ἡ Μεζῶν Σύνοδος. Ἡ συγκληθεῖσα διὰ τῆς ἐξουσίας τοῦ Κατακτητοῦ καὶ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνελθοῦσα ὁμήγουρς κατ' ἐκλογὴν τῆς εἰκοσάδος τῶν «φύλων» δὲν εἶναι ἡ προβλεπομένη Μεζῶν, ἡ Πατριαρχικὴ. Ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ κατ' εὐφημισμὸν «Μεζῶν» κατέρρευσε, ἀπαρνησάμενων αὐτὴν καὶ τὰ ἔργα αὐτῆς τῶν κυριωτέρων παραγόντων αὐτῆς. Τιθεμένου νομίμως καὶ κανονικῶς ὑπὸ ἔρευναν τοῦ θέματος τῆς «Μεζῶνος» θὰ προσκομίσωμεν πάντα τὰ σχετικὰ στοιχεῖα. Εἶναι πασιδῆλον ὅτι μετὰ τὴν πρὸς Κύριον ἀποδημίαν τῶν ἀειμνήστων Χρυσάνθου καὶ Δαμασκηνοῦ οὐδεμία ἐπιδιώξις ὑφίσταται. Τὸ ζητούμενον εἶναι τὸ μὲν ἀποκατάστασις τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης, τὸ δὲ ρυθμίσεις καὶ ἀποκατάστασις τῆς κανονικότητος ἀνευ διώξεων, ἐκδικήσεων, κυρώσεων, ἀλλ' ἐν πνεύματι γενικῆς ἐπεικειᾶς καὶ οἰκονομίας, καθόσον ἡ ληφθεῖσα ὑπὸ «ἀντικανονικῶν» ἀπόφασις περὶ ἀναγνωρίσεως τοῦ ἀειμνήστου Χρυσάνθου «κατ' ἐκκλησιαστικὴν οἰκονομίαν» εἶναι ἄδικος, ἀπαράδεκτος, οὐδὲν κύρος κανονικὸν ἔχουσα. Ἡ τοιαύτη ἐπίλυσις καὶ ἀποκατάστασις ἀφ' ἑνὸς μὲν θὰ ἀναστυλῶσιν τὸ κύρος τῶν ἱερῶν κανόνων, ἀφ' ἑτέρου δὲ θὰ ἀποτελέσῃ ἀνασταλτικὸν χαλινὸν κατὰ μελλοντικῆς «ἀρριβιστικῆς» σπουδαρχίας.

Δημ. Χ. Ἀντύπας (Τιθέριος Γράγκος
Διηγήτορας παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ

(Ἐκ τοῦ βιβλίου «ΑΣΤΡΑΠΑΙ ΕΝ ΖΩΦΩ» Ἀθῆναι 1952).

Βηθλεὲμ ὡς πτωχὸς καὶ ἄσημος. Ὁ Μέγας ἐν ἰσχύει

καὶ Παντοδύναμος κεῖται ὡς μικρὸς καὶ ἀδύνατος ἐν τῇ φάτνῃ τῶν ἀλόγων ζώων.

Ἡ πενιχρότης τοῦ σπηλαίου κηρύττει τὴν ταπεινωσίαν Του. Τὰ ἔλτογα ζῶα ἐκπληκτα, θαυμάζουσι τὴν ἄκραν συγκατάθεσιν Του. Ἡ φάτνη μὲ τὰ ἄχυρα καὶ τὰ ξηρὰ χόρτα δέχεται τὸ μικρὸν Θεῖον Βρέφος καὶ γίνεται τὸ λίκνον τοῦ ἀνθρωπίνου Ἰησοῦ. Τὰ ἄστρα χύνουν τὸ γλυκὸ φέγγος των εἰς τὸ χαριτόδωτον Θεῖον Νήπιον. Ἡ Μητέρα σκιρτᾷ ἀπὸ θείαν χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν. Ὁ Ἰωσήφ θαυμάζει τὴν ἀφραστον γεννησιν τοῦ Σωτῆρος καὶ Αὐτρωτοῦ τῆς ἀνθρωπότητος. Αἱ στρατιαὶ τῶν ἀγγέλων ψάλλουσιν χαρμωδῶς «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία...».

Ἰδοὺ εἰς τὸ σπήλαιον οἱ πτωχοὶ ποιμένες πρῶτοι ἐπισκέπτονται τὸ Θεῖον Βρέφος καὶ τοῦ προσφέρουν ὡς δῶρον ἄκακον ἀρνίον.

Ἰδοὺ οἱ σοφοὶ μάγοι πῖπτουν καὶ προσκυνοῦν τὸν Βασιλέα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς καὶ τοῦ προσφέρουν πολύτιμα δῶρα. «Σμύρναν, χρυσὸν καὶ λίβανον». Ἰδοὺ νῦν καὶ ἡμεῖς νοερῶς ἱστάμεθα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ Βρέφους καὶ δουδοὶ καὶ ἄφωνοι περιδεεῖς ἀπὸ Θεῖον φόβον πρὸ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ μυστηρίου ἀφήνωμεν τοὺς Θεοὺς ἀγγέλους νὰ ψάλλουν... Μόνον ἡ καρδιά μας ἐνδομύχως δοᾷ μετ' εὐχαριστίας προσφέρουσα καὶ αὕτη ὡς δῶρα τὴν λατρείαν, τὴν ἀγάπην, τὴν πίστιν, τὴν δοξολογίαν.

Ρίπτοντες νοερῶς μίαν ματιὰν εἰς τὸ Θεῖον Βρέφος θὰ ἴδωμεν νὰ χαμογελᾷ μέσα εἰς τὸ λίκνον τῆς φάτνης καὶ τὰ χαμόγελά Του νὰ θωπεύουν τὴν ζωὴν τῶν δικαίων. Θὰ ἴδωμεν πάλιν τὴν ἁμαρτίαν νὰ ὠχριάσθαι καὶ νὰ τρέμῃ διότι ἔφθασε τὸ τέλος αὐτῆς καθότι τὸ Θεῖον Βρέφος, ὁ ἐλευθερωτὴς τοῦ ἀνθρώπου θὰ σπάσῃ τὰ δεσμά τοῦ θανάτου ποῦ ἔφερεν ἡ ἁμαρτία.

Καὶ αὖθις, ἀγαπητοὶ Ὁρθόδοξοι ἀναγνώσται στώμεν πρὸ τῆς ἁγίας φάτνης εἰς τὸ ἀνέσπερον καὶ ἱλαρὸν Φῶς τοῦ Κυρίου μας, ὅστις κομίζει εἰς τὴν γῆν τὴν οὐράνιον θείαν εἰρήνην καὶ ἀγάπην καὶ ἃς τὸν παρακαλέσωμεν, ἵνα χαρίξῃ πᾶσι τοῖς λαοῖς καὶ ἡμῖν τὴν εἰρήνην Αὐτοῦ καὶ τὴν Ἀγάπην καὶ ἃς διανοίξῃ τοὺς πνευματικούς ὀφθαλμοὺς ὅλων ἡμῶν τῶν Ὁρθόδοξων διὰ τοῦ Οὐρανοῦ Φωτὸς καὶ ἴδωμεν τοὺς σκοπέλους τῶν κακοδόξων καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ προφυλασσόμενοι ἐκ τούτων διατηροῦντες τὴν Ὁρθοδοξίαν μας καὶ τὴν πίστιν μας ἄσπιλον, βαδίζοντας εἰς τὴν ἀρθοτομοῦσαν ὁδὸν τοῦ φωτός τὴν φέρουσαν ἡμᾶς πρὸς τὴν αἰώνιον θείαν ἀλήθειαν καὶ ζωὴν χάριτι τοῦ Θεοῦ Βρέφους.

† Α. Σ. Π.

Η ΝΗΣΤΕΙΑ ΠΡΟ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΜΕΤΑΛΛΗΨΕΩΣ

Προσφάτως περετηρήθη ότι, δι' ἐκδόσεως βιβλίων και δημοσιευμάτων εἰς θρησκευτικά περιοδικά, εὐρυτάτη συζήτηση διεξάγεται ὡς πρὸς τὸ θέμα τῆς τηρουμένης ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Νηστείας πρὸ τῆς Θείας Μεταλήψεως. Μὲ τὸν σκοπὸν ὅπως γίνῃ ἀποδεκτὸν κατὰ κύριον λόγον ὅτι ἡ Νηστεία δὲν πρέπει νὰ ἐμποδίσῃ τὴν συνεχῆ Θεϊαν Κοινωνίαν, ὅταν διανύεται περίοδος ἐκτὸς τῶν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τεταγμένων νηστειῶν.

2.— Ἡ ἐν λόγῳ συζήτηση δὲν ἐμφανίζεται τὸ πρῶτον σήμερον εἰς τὸν Ὁρθόδοξον ὁρίζοντα. Ἀλλ' ἔχει τὴν παρεμφερῆ προέλευσιν τῆς παλαιότητος. Ὅτε τὸσον τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον (1819), ὅσον και ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος (1878) ἐπελήφθησαν τῆς ρυθμίσεως και διετύπωσαν τὴν ὑπὸ τῆς ἐλότητος τῆς Ἐκκλησίας ἐκπεφρασμένην θεολογικὴν γνώμην (ὄρα Ἐκκλ. Ἱστορία Στεφανίδου σελ. 718 — Β' ἔκδοσις 1959 και σελίδα 403 Ἐκκλ. Ἱστορία Θ. Στραγγα τόμος Α' 1969).

3.— Οἱ σημερινοὶ συζητῶνται διαφοροτρόπως ὑποστηρίζουσι τὰς ἑαυτῶν γνώμας:

— Ὅτι εἶναι πλάνη τοῦ Σατανᾶ νὰ θεωρῇται οἰαδήποτε Νηστεία, ὡς προπαρασκευὴ ἱκανὴ νὰ καταστήσῃ τὸν ἄνθρωπον ἄξιον νὰ μεταλάβῃ.

— Ὅτι ἡ Νηστεία δύναται νὰ τηρῇται προαιρετικῶς, ἀλλὰ νὰ μὴ γίνῃται πρόσκομμα και ἐμπόδιον εἰς τὴν συνεχῆ Θεϊαν Μετάληψιν.

— Ὅτι ἡ Νηστεία δὲν θεωρεῖται προϋπόθεσις διὰ τὴν Θεϊαν Κοινωνίαν και ὅτι οὐδαμῶς ἀναφέρεται ὅτι ἐπιβάλλεται Νηστεία πρὸ τῆς Θείας Κοινωνίας. Καὶ τέλος

— Ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν ὥρισε Νηστείαν πρὸ τῆς Θείας Κοινωνίας, διότι ἐπεθύμει νὰ διατηρήσῃ ἀκώλυτον και ἀπηλλαγμένην παντὸς προσθέτου βάρους, πλὴν τῶν ἤδη νενομοθετημένων Νηστειῶν, τὴν ἐλευθέραν και δὴ συνεχῆ πρόσδοσιν εἰς τὴν Θεϊαν Μετάληψιν.

Καὶ οὕτω προστίθενται νέαι ἐτεροδιδασκαλίαι, ὡς νὰ μὴ ἐφθάνον αἱ τόσαι ἄλλαι, ὅπου τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς καταδυναστεύουσιν.

4.— Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δι' ἐγκυκλίου αὐτῆς ἐν ἔτει 1905 καθώρισεν τὰ τῆς προπαρασκευῆς τῶν Χριστιανῶν, πρὸς Μετάληψιν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Καὶ ἐνετείλατο πρὸς τοὺς ἀνὰ τὸ Κράτος Ἱεράρχας τὰ ἑξῆς: «Ἰδιαιτέρως δὲ θέλετε συστήσει τοῖς Πνευματικοῖς αὐτοῖς ὅπως συμβουλεύωσι τοὺς ἐξομολογουμένους χριστιανούς και ἀ-

παιτοῦσιν παρ' αὐτῶν, ἵνα πάντοτε πρὸ τῆς Θείας Κοινωνίας ἐξαγνίζονται και ἀποκαθαίρονται ψυχικῶς και σωματικῶς, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ ἀγιότης τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Μεταλήψεως, διὰ νηστείας, ἐλεημοσύνης, προσευχῆς και πάσης ἐν γένει ἀγαθοεργίας, συνωδᾷ ταῖς δατάξεσιν και παραδόσεσιν τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ἥτις ἐστὶ στῦλος και ἐδραῖωμα τῆς Ἀληθείας. Ὑπομνησκέτωσαν αὐτοῖς τὸ τοῦ Θείου Χρυσοστόμου διαγορεύοντος: «Μέλλοντες προσιέναι τῇ φρικτῇ και θεῇ ταύτῃ Τραπέζῃ και Ἱερᾷ Μυσταγωγίᾳ μετὰ φόβου και τρόμου τοῦτο ποιεῖτε, μετὰ καθαροῦ συνειδήτος, μετὰ νηστείας και προσευχῆς» (Βλ. Χρυσ. 11 COL 360 ἔκδοσις MIGNE). Τοιαύτην δὲ διὰ Νηστείας, ἐγκρατείας κλπ. προετοιμασίαν, τοιοῦτον ἐξαγνισμόν οἱ Αἰδ. Πνευματικοὶ ὀφείλουσιν νὰ συνιστῶσιν ὡς ἀπαραίτητον, και ἀπαιτοῦσιν, οὐ μόνον παρὰ τῶν τετράκισ τοῦ ἔτους ἢ και σπανιότερον κοινωνούντων, ἀλλὰ και παρὰ τῶν συχνότερον εἰς Μετάληψιν τοῦ Δεσποτικοῦ Σώματος και Αἵματος προσερχομένων, ἰδιαιτέρως δὲ τὴν προσοχὴν αὐτῶν ἐπὶ τῶν τελευταίων τούτων, ἐπιστῶντες, μηδέποτε ἔνεκα τῆς συχνῆς Μεταλήψεως, παραμελοῦντες τὴν ὑποχρέωσιν τῆς διαληφθείσης προπαρασκευῆς και κοινωνούντες ἀναξίως κατάχρισιν ἀντὶ ὠφελείας, ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν προξενούσιν».

5.— Ἐρευνῶντες τὰ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης κείμενα ἀνευρίσκομεν ὅτι και ἐν τοῖς καιροῖς ἐκείνοις πάντα τὰ θαυμάσια διὰ τῆς Νηστείας και τῆς προσευχῆς ἐπετυγχάνοντο.

Ἀλλὰ τί πρῶτον τί ὕστερον, περὶ Νηστείας νὰ διηγηθῶμεν; Ἀς ἀρκεσθῶμεν λίαν περιληπτικῶς εἰς τὰ ὀλίγα ἐξάιρετα. Καὶ ταῦτα κατὰ περιγραφὴν τοῦ Μεγάλου Ἀγίου Βασιλείου.

Ἡ Νηστεία τὸν Μωϋσῆν νομοθέτην ἐποίησεν. Ἡ λῖας νηστεύων κατηξιώθη ὡς δυνατόν ἐστὶν ἰδεῖν ἀνθρώπῳ τὸν Κύριον. Σοφὸς Δαυὶδ τὰς ὀπτασίας εἶδεν, ἀφοῦ ἐν Νηστείᾳ διαυγεστέραν ἐποίησεν τὴν ψυχὴν. Δαυὶδ κατελθὼν εἰς τὸν λάκκον και τοὺς λέοντας ἐδίδαξεν Νηστείαν. Τὸ σῶμα τῶν Τριῶν Παίδων ἐπὶ τῆς Βαβυλωνίας ἐκ τῆς Νηστείας ἔχοντα τὸ ἀμίαντον, ἐν τῇ πηγῇ τῆς φλογός, ἱστάμενα και μὴ φλεγόμενα, ἔσδεσαν δύναμιν πυρός.

6.— Ἀλλὰ και ὁ Θεάνθρωπος Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐν τῇ ἐπιγίῳ ζωῇ τὴν Νηστείαν κατ' ἐξοχὴν ἐθεμελίωσεν, ὅταν μετὰ τὸ βάπτισμα και πρὶν ἐξέλθῃ εἰς τὸ Κήρυγμα «ἀπελθὼν εἰς τὴν ἔρημον ἐγύστειυσεν ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας και νύκτας». Καὶ ὅταν τοὺς μαθητάς του ἐδίδαξεν: «Ἐλεύσονται ἡμέ-

ραι, όταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ Νυμφίος καὶ τότε νηστεύσουσιν. Ὅταν δὲ νηστεύητε μὴ γίνεσθε ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ σκυθρωποί, ἀφανίζουσιν τὰ πρόσωπα αὐτῶν ὅπως φανῶσιν τοῖς ἀνθρώποις νηστεύοντες. Οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἐπὶ παντὶ ῥήματι Θεοῦ. Τοῦτο δὲ τό γένος δὲν ἐξέρχεται εἰ μὴ ἐν νηστείᾳ καὶ προσευχῇ.

7.— Οἱ Θεοὶ Ἀπόστολοι ταῦτα ὑπὸ τοῦ Κυρίου διδαχθέντες καὶ παρὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος φωτισθέντες, τὴν Νηστείαν ὁλως ἰδιαιτέρως ἐτίμησαν καὶ εἰς τὰς Πράξεις των καὶ Ἐπιστολάς, τὰ ἐξῆς κεφαλαιώδη συμπεριέλαβον: «Ὅταν ὁ Ἐκατοντάρχης Κορνήλιος ἀνὴρ δίκαιος καὶ φοβούμενος τὸν Θεόν, προσεκάλεσε τὸν Ἀπόστολον Πέτρον, εἶπεν αὐτῷ. Ἀπὸ τετάρτης ἡμέρας μέχρι ταύτης τῆς ὥρας ἤμην νηστεύων καὶ τὴν ἐννάτην ὥραν προσευχόμενος ἐν τῷ οἴκῳ μου καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ ἔστη ἐνώπιόν μου ἐν αἰσθητῇ λαμπρᾷ καὶ φησὶν, Κορνήλιε, εἰσηκούσθη σου ἡ προσευχή καὶ αἱ ἐλεημοσύναι σου ἐμνήσθησαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, πέμψον οὖν εἰς Ἰόππην καὶ μετακαλέσαι Σίμωνα, ὃς ἐπικαλεῖται Πέτρος, οὗτος ξενάγεται ἐν οἰκίᾳ Σίμωνος θυρᾶς παρὰ θάλασσαν, ὃς παράγονόμενος λαλήσει σοι». Καὶ ἕτερον: «Λειτουργούντων δὲ αὐτῶν (τῶν Ἀποστόλων) τῷ Κυρίῳ ὑπὸ νηστεύοντων εἶπεν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ἀφορίσατε δὴ μοι τὸν τε Βαρνάβαν καὶ τὸν Σαῦλον εἰς τὸ ἔργον ὃ προσέκλημαι αὐτούς, τότε νηστεύσαντες καὶ προσευξάμενοι καὶ ἐπιθέντες τὰς χεῖρας αὐτοῖς ἀπέλυσαν». Καὶ χειροτονήσαντες δὲ αὐτοῖς πρεσβυτέρους κατ' Ἐκκλησίαν, προσευξάμενοι μετὰ Νηστειῶν, παρέθεντο αὐτοὺς τῷ Κυρίῳ εἰς ὃν ἐνεπιστεύκεισαν». Καὶ «μὴ ἀποστερεῖτε ἀλλήλους, εἰ μὴ τι ἂν ἔκ συμφώνου πρὸς καιρὸν, ἵνα σχολάζητε τῇ Νηστείᾳ καὶ τῇ Προσευχῇ».

8.— Οἱ Μέγιστοι φωστῆρες τῆς Τρισηλίου Θεότητος, ὁ Μέγας Ἅγιος Βασίλειος καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος δὲν παρέλειψαν νὰ τονίσωσι τὴν μεγάλην ἀξίαν, ἣν ἐνέχει ἡ Νηστεία, εἰς τοὺς θαυμασίους των λόγους:

Τοῦ Μ. Βασιλείου: Ἡ Νηστεία ὅπλον ἐστὶ πρὸς τὴν κατὰ δαιμόνων στρατιάν. Εἰ δούλει ἰσχυρὸν ποιῆσαι τὸν νοῦν, δάμασον τὴν σάρκα διὰ Νηστείας. Ἄγγελοι εἶναι οἱ καθ' ἑκάστην Ἐκκλησίαν ὑπογραφόμενοι τοὺς νηστεύοντας. Τὸν νηστεύοντα εἶσω τῶν ἱερῶν περιβόλων παραδέχεται ὁ Κύριος. Ἡ Νηστεία φυλάσσει τὰ νήπια, σωφρονίζει τὸν νέον, σεμνοποιεῖ τὸν πρεσβύτερον. Καὶ ἀπαξιαπλῶς εὖροις ἂν τὴν Νηστείαν πάντας τοὺς ἁγίους εἰς τὴν κατὰ Θεὸν Πολιτείαν χειραγωγήσασαν. Νηστεία ἐστὶ καὶ ἐγκρατείας νομοθεσία. Ἀρχαῖον δῶρον ἡ Νηστεία. Μετάνοια δὲ χωρὶς Νηστείας ἀργή. Νηστεία δὲ ἀρχὴ Μετανοίας. Διὰ τῆς Νηστείας ἀπολογγησάμην τῷ Θεῷ. Ἐπειδὴ οὐκ ἐνηστεύσαμεν, ἐξεπέσαμεν τοῦ Παραδείσου, νηστεύσωμεν τοίνυν, ἵνα πρὸς αὐτὸν ἐπα-

νέλθωμεν. Νηστεία προφήτας γεννᾷ, δυνατοὺς ρώννυσιν. Νηστεία Νομοθέτας σοφίζει, ψυχῆς ἀγαθὸν ἀριστεύουσιν ἀθληταῖς γυμνάσιον. Τοῦτο πειρασμοὺς ἀποκρούεται, τοῦτο ἀλείφει πρὸς εὐσέβειαν, νήψεως σύννοικος, σωφροσύνης δημιουργός. Ἐν πολέμοις, ἀνδραγαθεῖ, ἐν Εἰρήνῃ ἡσυχίαν διδάσκει.

Τοῦ Ἰωάννου Χρυσόστομο: Νηστεύται ἐνηστεύσαν καὶ τῆς ὀργῆς ἀπηλλάγησαν ἐκείνης. Εἰ δὲ ἐν Παραδείσῳ ἀναγκαῖα ἡ Νηστεία, πολλὰ μᾶλλον ἐκτὸς τοῦ Παραδείσου. Ἀναγκαῖα ἡ παρὰ τῆς Νηστείας συμπαχία. Μὴ τοίνυν φοβούμεθα Νηστείαν, ἡ τοσοῦτον ἡμᾶς ἀπαλλάττουσαν κακῶν. Θαύμασον τὴν Νηστείαν καὶ ὑπταίης ὑπόδεξαι χερσίν. Οὐ γὰρ διὰ τὸ Πάσχα νηστεύομεν, οὐδὲ διὰ τὸν Σταυρὸν ἀλλὰ διὰ τὰ ἁμαρτήματα τὰ ἡμέτερα, ἐπειδὴ μέλλομεν Μυστηρίοις προσιέναι. Ἡμεῖς μὲν γὰρ ἂν διὰ παντὸς τοῦ ἐνιαυτοῦ μένομεν δοῶντες καὶ κηρύττοντες Νηστείαν οὐδεὶς προσέχει τοῖς λεγομένοις, ἂν δὲ ἐπιστῇ μόνον ὁ τεσσαρακοστῆς καιρὸς, καὶ μηδενὸς παραινούντος μηδὲ συμβουλευόντος, καὶ ὁ σφόδρα νωθρότατος διανίσταται τὴν παρὰ τοῦ καιροῦ λαμβάνων συμβουλήν καὶ παραίνεσιν. Μὴ πτήξῃτε φοβερὸν ἄρχοντα τὴν Νηστείαν ἀκούσαντες, οὐ γὰρ ἡμῖν ἐστὶ φοβερά, ἀλλὰ τῇ τῶν δαιμόνων φύσει. Ὁ Θεὸς ἀγανακτεῖ Νηστείας ὑβρίζουσας καὶ εὐφραίνεται Νηστείας τιμωμένης. Φιλῶ τὴν Νηστείαν ὅτι μήτηρ σωφροσύνης ἐστὶ καὶ πηγὴ φιλοσοφίας. Νηστεία γὰρ ψυχῆς ἐστὶ τροφή.

9.— Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Οἰκουμένηκῃ Σύνοδος (Ἐκτῇ) διὰ τοῦ Κανόνος ΡΒ' ἐθέσπισεν ὅτι ἐπὶ τῶν ἁμαρτημάτων τὸ πᾶν ἀφ' ἑταί εἰς τὴν κρίσιν τῶν Ἐπισκόπων καὶ πνευματικῶν, τῶν ἐχόντων τὴν ἐξουσίαν: «Δεῖ τὴν ἐξουσίαν τοῦ λύειν καὶ δεσμεῖν παρὰ Θεοῦ λαβόντας, σκοπεῖν τὴν τῆς ἁμαρτίας ποιότητα, καὶ τὴν τοῦ ἁμαρτηκότος πρὸς ἐπιστροφήν ἐτοιμότητα, καὶ οὕτω κατάλληλον τὴν θεραπείαν προσάγειν τῷ ἀρρωστήματι... τοὺς τῆς Μετανοίας καρποὺς δοκιμάζοντι καὶ οἰκονομοῦντι σοφῶς τὸν πρὸς τὴν ἄνω λαμπροφάναν καλούμενον ἄνθρωπον».

10.— Ἄς ἐξετάσωμεν τί ἐστὶ Μετάνοια, περὶ ἧς ὁμιλεῖ ὁ Κανὼν οὗτος τῆς Οἰκουμένηκῃ Συνόδου καὶ καθημερινῶς ἀκούομεν εἰς τὰς ἱερὰς ἀκολουθίας νὰ γίνηται μνεία, καθὼς εἰς τὴν τέλει τοῦ Ἁγίου Εὐχελαίου εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν συγχωρητικῶν εὐχῶν, εἰς τὰς δεήσεις: «Τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐν Εἰρήνῃ καὶ Μετανοίᾳ ἐκτελέσαι, παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησόμεθα. Τῆς Μετανοίας ἀνοιξόν μοι πύλας ζωῆς. Τοὺς ὑπὸ τῆς Μετανοίας σοι προσαχθέντας, ἅπαντας ἐν τῷ χορῷ τῶν σῶν φίλων κατέταξας. Ἐπουράνιε Βασιλεῦ ἡμᾶς ἐν Μετανοίᾳ καὶ ἐξομολογήσει παράλαβε. Σὺ γὰρ Κύριε ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ ἔθου Μετάνοιαν τοῖς ἁμαρτωλοῖς, Δαυὶδ καὶ Νινευταῖς καὶ τοῖς πρὶν καὶ τοῖς μετὰ τούτοις, ἀλλὰ ἐν

τῇ ἐπιδημίᾳ τῆς ἐνσάρκου σου οἰκονομίας οὐκ ἐκάλεσας δικαίους, ἀλλ' ἁμαρτωλοὺς εἰς Μετάνοιαν».

11.— Δὲν θὰ δυσκολευθῶμεν νὰ ἀνεύρωμεν τὴν ἐν κυριολεξίᾳ ἐννοιαν τῆς «Μετανοίας» διότι αὕτη πληρέστατα διατυπώται εἰς τὸ πρακτικὸν τῆς Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου (ἐβδόμης) ἐπὶ Πατριάρχου Ἀγίου Ταρασίου:

«Μέγα ὄπλον ἡ Μετάνοια — Μεγάλῃ σωτηρίᾳ δόξ, πρόξενος οὐρανοῦ Βασιλείας, ἀφθάρτου ζωῆς δόξης, μαρτυρικῶν ἀθλήσεων πάριος, πρὸς Θεὸν ὁδηγοῦσα, καὶ σὺν Θεῷ εἶναι ποιοῦσα, τοῦ ἀνθρωπίνου γένους βακτηρία, πιπτόντων ἀνάστασις. Μακάριοι οἱ ταύτην ἁσπαζόμενοι. Οἱ ταύτη προσέχοντες μετ' ἁγγέλων συνδιαίτῳ. Μετάνοια οὖν τροφὸς καὶ δμοίκος ἀγάπης, ἐλεημοσύνης, προσευχῆς, νηστείας, ἐγκρατείας, σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, χρηστότητος, ἀγαθωσύνης, ἐπιεικειᾶς καὶ τῶν τοῦτοις ἀκολουθῶν. Τὸ ἀληθὲς εἰπεῖν, ταῦτα Μετάνοια. Καὶ εἰ τις τούτων ἀθετεῖ, ἐν τοῖς σωζομένοις οὐκ ἔστιν ἄλλ' ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις, ἐν οἷς ὁ σκόληξ οὐ τελευτᾷ καὶ τὸ πῦρ οὐ σβέννυται».

12.— Ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἀνωτέρω χειμένων διδασκόμεθα τὰ ἐξῆς θέματα:

α) Ὅτι τῆς Θείας Μεταλήψεως δέον νὰ προηγηται τὸ Μυστήριον τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως, ἡ Μετάνοια, καὶ ἡ συγχωρητικὴ εὐχή τοῦ Πνευματικοῦ. Καὶ ὅτι ὁ προσδιορισμὸς τῶν ἡμερῶν Νηστείας, ὡς καὶ τὸ εἶδος αὐτῆς, ἀναλόγως τῶν ἁμαρτημάτων καὶ τῆς σωματικῆς υγείας ἐκάστου, ἀνήκει ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν πνευματικὴν διακριτικὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐξομολόγου λειτουργοῦ τοῦ Ὑψίστου (Κανὼν Οἰκουμενικῆς Συνόδου 6ης).

β) Ὅτι ἡ Νηστεία συμπεριλαμβάνεται εἰς τὴν Μετάνοιαν (πρακτικὸν Οἰκουμενικῆς Συνόδου 7ης).

γ) Ὅτι ἡ Νηστεία εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς Μετανοίας. Καὶ ὅτι Μετάνοια χωρὶς Νηστείας καθίσταται ἀργή (Μ. Βασιλεὺς).

δ) Ὅτι πάντες οἱ Ἅγιοι εἰς τὴν κατὰ Θεὸν Πολιτείαν, μετὰ τὴν Νηστείαν ἐχειραγωγήθησαν (Μ. Βασιλεὺς) καὶ

ε) Ὅτι νηστεύομεν, ἐπειδὴ μέλλομεν Μυστηρίοις προσιέναι (Ἰω. Χρυσόστομος).

13.— Ἐὰν διὰ τὴν παραμονὴν τῶν Θεοφανείων, ἐπειδὴ μέλλει τὴν ἐπαύριον νὰ γίνῃ ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ Μετάλ (φίς τῶν Πιστῶν, ἡ Ἐκκλησία ὥρισε Νηστείαν κατὰ μείζονα λόγον, ἀπαιτεῖται αὕτη, ἔταν πρόκειται νὰ γίνωμεν κοινωνοὶ τοῦ Παναχράντου Σώματος καὶ τοῦ Τιμίου Αἵματος τοῦ Σωτῆρος καὶ Θεοῦ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ ζωῇ αἰώνιον.

14.— Πάντα ταῦτα ἔχων ὑπ' ὄψιν ὁ συντάκτης τοῦ Ἱεροῦ Πηδαλίου τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ Ἀ-

γίος Νικόδημος, ὁ Ἀγιορείτης, συμπεριέλαβε ἐν τούτῳ καὶ τὴν «Νηστείαν κατὰ δύναμιν» πρὸ τῆς Θείας Μεταλήψεως. Τὴν διάταξιν αὕτην ἐπεκύρωσεν καὶ ὁ παρὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ὁρισθεὶς διὰ τὴν ὁρθότητα καὶ πληρότητα τῶν ἐν τῷ Πηλαδίῳ ἀναγραφόμενων Μητροπολίτης Κορίνθου Ἅγιος Μακάριος, ἐπὶ πολυμαθείᾳ καὶ ἀρετῇ διαπρέψας (ὅρα πρῶτας σελίδας I. Πηδαλίου, ἐκδόσεως 1841).

15.— Ὁ Ἅγιος Νικόδημος καὶ εἰς ἑτέραν εἰδικὴν πραγματείαν του, περὶ τῆς ἐρμηνείας τῆς Γῆς ὁδῆς τοῦ Κανόνος τοῦ Σταυροῦ, δὲν παρέλειψε νὰ ἀναφέρῃ καὶ περὶ τῆς Νηστείας, πρὸ τῆς Θείας Μεταλήψεως τὰ ἐξῆς:

«Ἐὰν ἀγαπητὲ ἀναγνώστα, ποθῆς νὰ ἀπολαμβάνῃς τὰ ἀνωτέρω θεῖα χαρίσματα, καὶ ἄλλα ἀκόμη ἄρρητα καὶ ἀκατανόητα, προσέχου συνεχῶς εἰς τὰ Ἀχραντα Μυστήρια καὶ μεταλαμβάνε. Πρόσεχε ὅμως νὰ μεταλαμβάνῃς μετὰ τὴν πρέπουσαν προετοιμασίαν: ἦτοι μετὰ ἐξομολόγησιν, μετὰ Νηστείαν κατὰ δύναμιν, μετὰ ἐγκράτειαν, μετὰ προσευχὴν, μετὰ προσοχὴν, μετὰ συντριβὴν καρδίας καὶ μετὰ καθαρὸν συνεδός, δοκιμάζων τὸν ἑαυτὸν σου, καθὼς σοὶ παραγγέλλει ὁ Ἀπόστολος, ἵνα μὴ εἰς κρίμα σοὶ γένηται ἡ μεγάληφίς τῶν Θείων Μυστηρίων. Κατὰ τὴν προετοιμασίαν γὰρ ὅπου κάμνεις, οὕτω σοὶ δίδεται καὶ ἡ ἐκ τῆς Μεταλήψεως χάρις».

16.— Αὐτὰ τὰ ὀλίγα ἐθεωρήσαμεν, ὡς ἱερὰν ὑποχρέωσιν νὰ φέρωμεν εἰς γνῶσιν τῶν Πιστῶν τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἵνα μὴ παραφερόμενοι εἰς διδαχὰς ποικίλας καὶ ξένας, οἱ αἱ ἐν ἀρχῇ ἐκτεθεῖσαι ἑτεροδιδασκαλῖαι, παρίδωσιν τὸ σωτήριον ἀρχαῖον δῶρον τῆς Νηστείας πρὸ τῆς Θείας Κοινωνίας, ἣν ἐτήρησαν οἱ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας εὐαρεστήσαντες τὸν Κύριον Ἅγιοι, οἵτινες τιμῶνται καὶ γεραίρονται ἔσχατι ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας δι' ἐξαίρετων Ὑμνων.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

Αὐξέντιος

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὅποιον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Καταγγελία

Διὰ τὸ λιβελλογράφημα τοῦ μ. Θεοδώρητου

Παύλου Μοναχοῦ

«...Παρακαλοῦμεν Ὑμᾶς, ὅπως δυνάμει τοῦ περὶ Τύπου Νόμου... ἀρμόδιος Δικαστικός Ἐπιμελητὴς ἐπιδότω νομίμως τὴν παροῦσαν ἀπάντησιν... πρὸς γνῶσιν αὐτῆς καὶ διὰ τὰς νομίμους συνεπείας...».

Σὰς παρακαλῶ, εὐσεβεῖς Χριστιανοί, τὰ: «Παρακαλοῦμεν Ὑμᾶς» καὶ «δυνάμει τοῦ Νόμου... πρὸς γνῶσιν διὰ τὰς νομίμους συνεπείας...» νομίζετε ὅτι μποροῦν νὰ συνυπάρχουν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ψυχὴν; Νομίζουν καὶ, οἱ εἰδότες τὰ πράγματα, ὅτι καὶ εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν περιπτώσεων θὰ ἦτο νόμιμος καὶ δίκαιος καὶ δικαιολογημένος αὐτὸς ὁ τρόπος καὶ ἡ μεταχείρισις καὶ εἶχε καὶ τὸ δικαίωμα, ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ὁ μ. Θεοδῶρητος, νὰ ἐπικαλεῖται αὐτὸς ἐξωεκκλησιαστικούς διαιτητάς, διὰ νὰ «δικαιώσῃ» τί; Χωρὶς ἡμεῖς ν' ἀναφέρωμεν ποτὲ τὸ ὄνομά του, αὐτὸς εἰς δολόκληρον διβλίον 300 σχεδὸν σειλῶν ὀνομαστικῶς μᾶς κατηγορεῖ ψευδῶς καὶ συκοφαντικῶς (δὲν ἐννοῶ τὸ ἄτομόν μου μόνον) καὶ δὲν ἐπικαλοῦμεθα τοὺς «περὶ Τύπου Νόμους» διὰ νὰ κάμῃ ἐπανόρθωσιν ἐγκληματικῆς ἀδικίας, ἣν ἐπραξε καθ' ἡμῶν εἰς ἐπίμετρον δὲ «μᾶς παίρνει στὰ δικαστήρια», διότι, διότι... ἀπελογηθῆμεν διὰ τὰς συκοφαντίας αὐτῆς προσάπτει ἡμῖν. Φαίνεται ὅτι, ὦν ὡς ὁ Πάπας ἀλάθης «ἐξ ὀφίτσιο», δὲν ἐπιτρέπει καὶ εἰς ἄλλον νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν τιμὴν του καὶ τὴν τιμὴν τῆς Ἐκκλησίας. Κατόπιν ἐκδίδει δολόκληρον διβλίον, εἰς τὸ ὁποῖον, κατὰ τὸν ἐπιεικέστερον χαρακτηρισμόν, ἡ ἀπάτη συναγωνίζεται τὴν δολιότητα καὶ δὲν ἐπικαλοῦμαι τοὺς «περὶ Τύπου Νόμους». Ἐν τούτοις δὲν ἀρκεῖται εἰς αὐτά, ἀπαιτεῖ καὶ ἄλλοι δι' ἐξόδων των νὰ διασπείρουν τοὺς κατ' ἐμοῦ (καὶ ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει, κατὰ πάντων τῶν Ὁρθόδοξων, οἱ ὅποιοι δὲν ἀποδέχονται τὰς ἀνακαλύψεις του) ψευδεῖς λιβελλούς, καὶ δὲν ἐπικαλοῦμαι τοὺς «περὶ Τύπου Νόμους». Οὗτος ὅμως μᾶς ἐγκαλεῖ... Κεῖ γνωρίζετε θεδαίως, εὐσεβεῖς Χριστιανοί, οἱ ἀναγνώσταί τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας», ποῖοι εἶναι, τοὺς ὁποίους ἀπειλεῖ ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων διότι δὲν πρόκειται μόνον περὶ ἐμοῦ (ὡς ἐπρόκειτο μόνον περὶ ἐμοῦ, ἂν εἶναι δυνατόν αὖς ἐαυρήν ὅλη ἡ εὐθύνῃ μόνον ἐμέ, καὶ ὅχι μόνον τὸν καλῶ, ἀλλὰ καὶ τὸν προκαλῶ, τὸν γενναῖον, ὅχι μόνον εἰς τὰ δικαστήρια, ἀλλὰ καὶ πρὸ τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος νὰ μὲ στήσῃ). Καὶ διατί, δηλαδή, ἡ τοιαύτη ἀπειλὴ καὶ ἐπιμονὴ νὰ γράψῃ ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» τὸ λιβελλογράφημά του; Διότι ἐθίγη τὸ ἄτομόν του; Ἐνῶ μᾶς ἐσυκοφάντησε ψευδῶς χωρὶς νὰ τὸν θίξωμεν ποτέ, ὡς φαίνεται μᾶς σπερεῖ καὶ τοῦ δικαιώματος τοῦ ν' ἀντιμετωπίσωμεν τὰ ψεύδη οὐχὶ διὰ νὰ

τὸν θίξωμεν ἀλλὰ διὰ νὰ ἀπορρίψωμεν ταῦτα καὶ καταφεύγει εἰς τοιαῦτα μέσα διότι, ὡς φαίνεται, ἔτσι... διδάσκεται ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον! Ἀναλογίζεται τὴν θέσιν του, ἂν ἠθέλαμεν νὰ τὸν μνησθῶμεν; Ἡ διότι φρονεῖ ὅτι κατὰ τοιοῦτον τρόπον πρέπει νὰ ἐπιβληθῇ τὸ νεοεφεύρετον φρόνημά του; Δηλαδή, προβαίνοντες βαθυγδόν, θὰ φθάσωμεν αἰσῶς εἰς τὸ σημεῖον νὰ ὑποχρεωθῶνται οἱ Χριστιανοὶ μὲ ἐφ' ὅπλου λόγχην νὰ γεμίζουν τὴν κοιλίαν των καὶ ἀκολούθως νὰ πηγαίνουν νὰ κοινωνήσουν τῶν θείων Μυστηρίων. Τερατολογία: Γιὰ σκεφθῆτε το καλά. Ποιοὶ εἶναι ποὺ ἐγκαλοῦνται καὶ διὰ ποῖον θέμα ἐγκαλοῦνται! Τὸ ἐπίστευέ τις νὰ φθάσῃ Χριστιανὸς εἰς τοιοῦτον σημεῖον; Οὐχὶ ἀπλῶς μὲ μαῦρον στίγμα ἢ κηλίδα, ἀλλὰ μὲ δόγμαυρον πρόσωπον θὰ μένῃ εἰς αὐτὸ τὸ θέμα αὐτὴ ἢ πράξις. Καὶ τί θγαίνει μὲ τὸ διὰ τοιούτων μέτρων νὰ γράψῃ ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» τὸν λιβελλόν του; Μοὶ «ἀπήντησε», μέ... κατερράκωσε, μὲ «ἐνίκησεν», ἐπεβλήθη, μοί... ἐπέβαλε σιωπὴν! Πολὺ δυστυχὴς καὶ ἡπατημένος εἶναι ἂν φαντάζεται οὕτω. Ἐρωτῶ πάντα ἀμερόληπτον καὶ θεοφοδοῦμενον εὐσεβῆ Χριστιανόν: εἶναι ἀπάντησις πρὸς ὅσα ἔγραφε ὁ ἀπατηλὸς οὗτος λιβελλὸς; Ὅταν ἐπὶ ὀρισμένου θέματος, συνιστῶντων ἡμῶν καὶ παρακαλούντων ὅπως μὴ διδάσκωνται πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν ἐδίδαξαν οἱ ἅγιοι Πατέρες, ὁ ἄλλος μὲ ἀπάτην καὶ δόλον συγχύζει καὶ μετατοπίζει εἰς θέμα ποὺ δὲν εἶναι τὸ θέμα μας αὐτὸ λέγεται ἀπάντησις; Καὶ δύναται νὰ γίνῃ συζήτησις κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον;

Ἐπομένως ἡμεῖς δὲν δίδομεν ἀπάντησιν, ἐφ' ὅσον θὰ μεταχειρίζεται τοῦτον τὸν τρόπον, ἀλλὰ καταγγέλλομεν ἐνώπιον τῶν εὐσεβῶν, πρὸς τὸ παρόν, καὶ ἀκολούθως περαιτέρω. Ἐκτενέστερον ἔγραφα περὶ τούτων εἰς τὸ περιοδικόν «ΑΡΙΟΣ ΣΙΜΩΝ» καὶ ὁ βουλόμενος ζητησάτω ἐκεῖ ἂν καί, λόγῳ τῆς στενότητος τοῦ χώρου, δὲν ἐκτείνεται οὕτως ἐκεῖ εἰς ὅλα τὰ σημεῖα ἢ Καταγγελία, ὁ δὲ τυπογράφος μου ἔκαμε φοβερὰς... διορθώσεις, ποὺ τοῦ ἀξίζει... παράσημον! Ἐν-αὐθα, τοῦ χώρου ὄντος ἔτσι στενωτέρου, κατ' ἀνάγκην ἢ Καταγγελία θὰ περιορισθῇ εἰς τὰ κυριώτερα σημεῖα τοῦ λιβελλοῦ, δυναμένων πάντως, καὶ διὰ τούτων, ὁμῶν τῶν εὐσεβῶν νὰ κρίνετε.

Δέν... ἐπεκαλέσθην καὶ δὲν ἐπικαλοῦμαι ἐγὼ τὸν «περὶ Τύπου Νόμον» καί... «τὰς νομίμους συνεπείας», διὰ νὰ καταχωρήσῃ ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» αὐτὴν τὴν Καταγγελίαν, ἀλλ' ἀπλῶς ζητῶ, ἂν νομίζῃ ὅτι εἶναι δίκαιον καὶ ὀρθὸν ἀφ' ἐνὸς μὲν ν' ἀντιμετωπίσω τὰς προσαπομένους μοὶ ψευδεῖς κατηγορίας καὶ

ἀφ' ἑτέρου νὰ δειχθῇ ἂν εἶπον οἱ ἅγιοι Πατέρες αὐτὰ πὺν διδάσκει καὶ ὁρίζει καὶ νομοθετεῖ οὗτος. Ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον θὰ σὲ φιλοξενοῦν, ἔαν νομίζῃ ὅτι θὰ εἶναι ὁ... «τελευταῖος», τὸν πληροφορῶ ὅτι εἶναι γελοῖος. Θὰ εἶναι τελευταῖος ἔαν, ἐμμένων μετ' ἀκριβείας εἰς τὸ θέμα μας καὶ μὴ μεταπηδῶν μετὰ πανουργίας ὑποδείξῃ — ὅχι πολλοὺς — ἔστω καὶ ἓνα τῶν ἁγίων Πατέρων ὁρίζοντα ὅτι ἀνακαλύπτει οὗτος μετὰ ὀριστικότητος καὶ ἀποφαντικότητος, ὡς νὰ ἦτο ἀνώτερος Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἰσάγεται τὸ ψεῦδος καὶ ἡ πλάνη καὶ ἐπ' αὐτῶν στηρίζεται τὸ ὅλον οἰκοδόμημα. Λέγει περὶ ἐμοῦ: «...ἐπιχειρῶν νὰ κρίνῃ τὸ ἔργον ἡμῶν: Η ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΚΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ...». Κρίνατε, εὐσεβεῖς, τί εἰδους «κριτικὴ» εἶναι αὐτὴ διβλίου πὺν ὁ ἐν ἑ δ ι α β α σ α ! Διότι, ἐνῶ εἶχε τὴν γενναιότητα νὰ μᾶς κατηγορήσῃ ψευδῶς (ὅχι μόνον ἐμέ), δὲν εἶχε καὶ τὴν γενναιότητα νὰ μοι στείλῃ τὸ διβλίον αὐτό· ἐνῶ, εἶπε δι' ἑαυτοῦ εἶτε δι' ἄλλων, τὸ διέσπειρε πανταχοῦ καὶ «μὲ τὸ ζόρι» (δὲν εἶναι φραστικὸς τύπος, ἀλλὰ γεγονὸς αὐτολεξεῖ λεχθέν)· ἐπειδὴ δὲ δὲν διέθεσα χρήματα δι' αὐτό, δὲν τὸ ἀπῆλυσσα. Διερχομένου μου διὰ τοῦ Κελλίου ἄλλου τινὸς Γέροντος, μοι ὑπεδείχθη ἡ ψευδολογία ἣν συρράπτει καθ' ἡμῶν καὶ τὸ εἶδον δι' ὀλίγα λεπτά. Ἐὰν ὄντως τὸ ἄρθρον μου ἀποτελῇ «κριτικὴ» τοῦ διβλίου του, ὅπως οὗτος «ἀποδεικνύει», τοῦτο θὰ εἶναι... σπουδαῖα σύμπτωσις καὶ θὰ εἰπῇ ὅτι ἔχω... μέγα προσηλατικὸν χάρισμα! Ψεῦδος καὶ πλάνη εἶναι ὅτι ἔγραψα «κρίνων» τὸ διβλίον του. Διὰ τοῦ ἁρθρου μου, ἀφ' ἑνὸς ἀπέρριπτον τὰς κατ' ἐμοῦ ψευδεῖς κατηγορίας καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡσυχολοῦμην δι' ὀλίγων εἰς τὸ θέμα τῆς Προσετοιμασίας διὰ τὴν θείαν Κοινωνίαν, θάσσει τῶν θείων Πατέρων, κατὰ γενικότητα καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῇ θάσει τοῦ διβλίου του ἢ τοῦ ἀτόμου του μόνον· ἀπὸ τὸν πληθυντικόν, ὃν ἐχρησιμοποιοῦν, ἔδει νὰ γνωσῇ ὅτι δὲν εἶχον ὑπ' ὄψιν τὸν ἴδιον μόνον ἀλλὰ τὸ γενικὸν φρόνημα, κατὰ τὸ ὁποῖον ἄλλοι εἶναι τοῦλάχιστον εἰλικρινέστεροι καὶ «ἀποφασιστικώτεροι» του.

Ἐγραψα, λέγει, «περὶ χρεοφαγούντων ἀφ' ἐσπέρας Μοναχῶν καὶ τὴν πρωτὰν ἐν συνεχείᾳ μεταλαμβάνόντων...» Καὶ ἐγὼ μὲν τοιοῦτόν τι δὲν ἔγραψα, θὰ ἴδωμεν ὅμως ἐν συνεχείᾳ ποῖος ψευδολογεῖ ἀνευρυθρίστως.

Καθ' ὅλον τὸ λιβελλογράφημα, μὲ τέχνην δεινότεραν τοῦ δόλου καὶ τῆς ἀπάτης, συγχύζων, μετατοπίζων καὶ περιπλέκων τὸ θέμα εἰς ἄλλο πὺν δὲν εἶναι τὸ θέμα μας, βούλεται νὰ παρασύρῃ ὅπου θέλει αὐτός, μοι ἀποδίδει πράγματα ἐξερευγόμενα ἐκ τῆς κοιλίας του, εἰς ὅσα ἐχρειάζετο ν' ἀπαντήσῃ ὑπερηδᾶ καὶ «ἀπαντᾷ» ἐκεῖ πὺν δὲν τὸν ἠρώτησε κανεὶς. Ἡμεῖς ἀπλῶς κάμνομεν λόγον περὶ τῆς προσετοιμασίας, μεθ' ἧς ὀφείλει κάθε Χριστιανὸς νὰ προσέρχεται εἰς τὴν θείαν Κοινωνίαν, καθ' ἣ διδάσκει ἡ Ἐκκλησία ἀπ' ἀρχῆς μέχρι σήμερον, καὶ οὗτος τρέπει τὸ θέμα εἰς τὸ

περὶ προσελεύσεως εἰς τὴν θείαν Κοινωνίαν. Μὲ ὀλίγα λόγια· ἐνῶ τὸ θέμα μας εἶναι: πῶς πρέπει νὰ προσέρχεται ὁ Χριστιανός, οὗτος τὸ μετατρέπει εἰς τὸ: ἂν πρέπει νὰ προσέρχεται ὁ Χριστιανός. Θαυμάσατε εὐθύτητα καὶ εἰλικρίνειαν συζητητοῦ. Ἡμεῖς — μετὰ πολλοῦ φόβου καὶ τρόμου παρακαλοῦμεν νὰ μὴ ἐφευρίσκωνται νέα πράγματα εἰς τὸ θέμα τῆς προσετοιμασίας καὶ οὗτος περιπλέκει τὸν νοῦν τῶν ἀναγνωστῶν, ὡσεὶ ἐλέγομεν ἡμεῖς νέα πράγματα διὰ τὸ θέμα τῆς προσελεύσεως! Φρικτόν! Ἀγνοῶ πὺν διδάσκειται αὐτὴ ἡ πανουργία καὶ ὁ δικολαβισμός.

— Ὅιος δεινὸς δικολάβος καὶ τεχνίτης παραπλανήσεως εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὃς κρίνουν οἱ εὐσεβεῖς μόνον ἀπὸ τὰ ἐξῆς σημεῖα. Τὸ πρῶτον: Εἶχον παραθέσει ἐν χωρίον τοῦ Μ. Βασιλεως, οὐχὶ ὡς τὸ μόνον, ἀλλ' ὡς δείγμα, ἐν ᾧ ὁ ἅγιος λέγει: «Ἡ νηστεία τὸν ναζιραῖον ἀγιάζει, τὸν ἱερέα τελειοῖ. Οὐ γὰρ δυνατόν ἀνευ νηστείας ἱερουργίας κατατολμῆσαι. Οὐ μόνον ἐν τῇ μυστικῇ νῦν καὶ ἀληθινῇ λατρείᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ τυπικῇ τῇ κατὰ τὸν νόμον προσαγομένην». Οὗτος δὲ, περικόπτει τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος, γράφει ὅτι ἀπέμεινεν· «Οὐ γὰρ δυνατόν ἀνευ νηστείας ἱερουργίας κατατολμῆσαι». Δὲν τὸ κατακρεουργεῖ, βλέπετε, καὶ λέγει ὅτι τὸ «κατακρεουργῶ» ἐγώ! Ἰδοὺ καὶ ἡ μή... κατακρεουργημένη «ἐρμηνεία» πὺν μᾶς δίδει: «Νηστεία ὅμως ἐν προκειμένῳ ὑπὸ τοῦ Ι. Πατρὸς ἐγγονεῖται ἡ μὴ μετὰληψις τροφῆς μετὰ τὸ ἐγκρατὲς δειπνον μέχρι τῆς τελέσεως τῆς θ. ἱερουργίας». Ἄν θέλετε μὴ θαυμάσετε «ἐρμηνείαν» θεολόγου! Ἐκ τῶν περικοπέντων μερῶν θὰ διηυκολύνετο ἡ ὀρθὴ ἐρμηνεία, ὅμως τὰ περιέκοψε. Κατὰ ταῦτα, αὐτὴ ἡ νηστεία, ἀπὸ τὴν νύκτα ὡς τὸ πρῶτ', αὐτὴ ἀγιάζει τὸν ναζιραῖον καὶ τελειοῖ τὸν ἱερέα· μὰ τότε ὅλοι θὰ εἴμεθα ναζιραῖοι, δηλ. ἡγιασμένοι. Καὶ αὐτὴν εὗρεν ὅτι ἐτήρουν ἀκόμη οἱ ἱερεῖς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Καὶ προσθέτει: ἀνευ διακοπῆς εἰς τὰ ἀνωτέρω: «ὡς διδάσκουν σχετικῶς καὶ οἱ ἱεροὶ Κανόνες ΚΘ' τῆς ΣΤ' Οἰκ. καὶ ΝΣΤ' τῆς ἐν Καρθαγένῃ ἐπιτάσσοντες ἀκριβῶς τὴν ὑπὸ «νηστικῶν ἀνθρώπων» ἐπιτέλεσιν καὶ συμμετοχὴν εἰς τὸ Μυστικὸν Δείπνον τοῦ Θεοῦ». Καὶ οὕτω σχηματίζεται εἰς τὸν ἀπλὸν Χριστιανὸν ἡ ἐντύπωσις ὅτι ὁ ἅγιος ὁμιλεῖ περὶ τῆς ἀπὸ τὴν νύκτα ὡς τὸ πρῶτ' νηστείας καὶ περὶ τῆς «ὑπὸ νησικῶν» ἐπιτελέσεως τῆς ἱερουργίας! Ἐνῶ τὸ ρητὸν τοῦτο τοῦ ἁγίου περιέρχεται εἰς Λόγον περὶ νηστείας, εἰς τὸν ὅποιον οὐδεμίαν θέσιν καὶ σημασίαν ἔχουν αἱ τοιαῦται ἐρμηνεῖαι. Θαυμάστε εἰλικρίνειαν. Καὶ τὸ δεύτερον: Λαμβάνων τὸ τοῦ ἁγίου Νικοδήμου, καὶ τοῦτο περιεκομμένον καὶ μὲ αὐθαίρετον ἰδικὴν του στίξιν, ἀπὸ τοῦς θείοις Κανόνας, νηστεία πρὸ τῆς Μεταλήψεως οὐ διορίζεται «βούλεται νὰ παρουσιάσῃ μὲ τοῦτο τὸν ἅγιον ἐνώπιον τῶν πιστῶν ὡς λέγοντα ὅτι ἡ νηστεία δὲν χρειάζεται. Ὡς ἂν νὰ ἦτο αὐτὴ, ἡ ἐννοια τοῦ ἁγίου καὶ ὡς ἂν νὰ εἶναι νομοθετημένα διὰ Κανόνων ὅσα πράττομεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πάντα. Ἀλλ' ὁ ἴδιος ἅγιος ἀμετρήτους φορές

γράφων περί της προετοιμασίας διὰ τὴν θείαν Κοινωνίαν, οὐδεμίαν φοράν παραλείπει καὶ τὴν νηστείαν καὶ οὐδαμῶθεν ἐυοδοῦται ἢ «ἐρμηνεία» καὶ ἡ πρόθεσις ἦν ὡς νέοι σοφοὶ ἀποδίδουν εἰς τὸν ἅγιον.

Δυστυχῶς ὁ χώρος δὲν ἐπιτρέπει νὰ ἐπεκταθῶμεν εἰς ὅλα τὰ σημεῖα, δύνασθε ὁμως νὰ κρίνετε περὶ τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς ἐναντι τοῦ θεάματος εὐθύτητος, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ λιβελλογράφου. Τὰ ἐκ τῶν Πατέρων ἐπιχειρήματά μου δὲν ἐγγίζει, εἰς τὸ ἐνώπιον ἡμῶν θέμα δὲν ἐμμένει, ἀλλὰ τὸ συγχύζει καὶ μετατοπίζει καὶ κατόπιν κατηγορεῖ ἐμοῦ δι' «ὕπεκφυγὰς» καὶ «κακόπιστον κριτικὴν» ἐπὶ θέσεων πού ἀπέφυγε νὰ θέσῃ ὑπ' ὅσιν μου! Πρόκειται διὰ τὸ ἱερώτερον τῶν Μυστηρίων, ἡμεῖς τοὺς παρακαλοῦμεν (ἔχ: μόνον τοῦ λόγου του) νὰ μὴ λέγουν ἐκείνα πού δὲν εἶπον οἱ ἅγιοι Πατέρες, οὗτος δὲ εἰς «ἀπάντησιν» μετ' ἐκκλησιαστικῆς ἐμπαθείας τρέπεται μετ' ἀκράτου ἀθηροστομίας εἰς συνεχῆς ὕδρεολόγιον μὲ λέξεις καὶ ἐκφράσεις πλήρεις δηλητηρίου, γράφει ἀφ' ὕψηλου μὲ ὕψος ἐπὶ τὰ Παπῶν καὶ μὲ μεταχειρίζεται ὡς ἀν παιδάρელი του, ἀδιάφορον ὅτι εἶμαι καλόγηρος περίπου ἀπὸ τὸν καιρὸν πού ἐγεννήθη ἐκεῖνος.

Εἰς ὁλόκληρα διδλία μου κατηγορεῖ ὅτι «διαστρέφω, διαβάλλω κλπ.». Θέλετε λοιπὸν νὰ μάθετε ποῖαι εἶναι αἱ «διαστροφαὶ κλπ.», πού ἔκαμα; Ἰδοὺ ἔγραφα εἰς προηγούμενον ὅτι «Ὅρ' ἔχουν κανονικὸν καὶ τὸ νὰ τρώγῃ τις ἐξ ὧν, δηλαδὴ καὶ φάρια καὶ τυροὺς καὶ κρέατα μέχρι τοῦ μεσονυκτίου καὶ τὸ πρῶτ' νὰ κοινωνῇ...». Διαρρηγνύων δὲ οὗτος τρομερῶς τὰ ἱμάτιά του μὲ κεραυνῶναι, λέγων: «Ἐὰν αὐτὸ δὲν καλεῖται διαστροφή... τότε δύναται νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ τί καλεῖται διαβολή»; Μά, ἐπὶ τέλους, ἂν ἔπαυσε νὰ λογαριάζῃ τὸν Θεόν, ἥς ἐντρέπετο τουλάχιστον τοὺς ἀνθρώπους, νὰ ψεύδεται ἐνώπιον γνωρίζοντων πρόσωπα καὶ πράγματα καὶ νὰ ὑποκρίνεται ὅτι ἀγνοεῖ τὸ φρόνημα τῶν διδασκάλων του, τὸ ὅποιον ἀνέλαθεν οὗτος, ὁ σοφός, μετὰ πείσματος νὰ «στηρίξῃ». Ἐὰν νῦν οὗτος εὐρίσκεται εἰς διαφωνίαν πρὸς τοὺς διανοήσαντας αὐτὴν τὴν «δόξον» ὁμόφρονάς του, δική του δουλειά. Πάντως ἂν διατείνεται ὅτι τ' ἀνωτέρω εἶναι ψευδὴ καὶ «διαστροφή», ἀπλούστατα ψεύδεται. Οὐδέποτε ἔπαυσαν οἱ αὐτῶ ὁμόφρονες νὰ διακηρύσσουν μετὰ φανατισμοῦ ὅτι δύναται νὰ καταλύουν ἐξ ὧν ἔχῃ μόνον τὴν προηγούμενην ἡμέραν, ἀλλὰ καὶ τὴν νύκτα καὶ ἀκολούθως νὰ κοινωνοῦν. Δὲν ἐπιτρέπει ὁ χώρος νὰ παραθέσω πλείονα λεπτομερῆ γεγονότα, νομίζω ὁμως ὅτι εἶναι ἀρκετὴ πρὸς πληροφορίαν ἡ Συνοδικὴ ἐπιστολή, δι' ἧς ὁ Πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος σφοδρῶς ἐπιτιμᾷ τὸν πρῶτον διδάξαντα τὸ φρόνημα τοῦτο Ἱερομόναχον Γεράσιμον Ἀγιοβασιλειάτην καὶ ἐλέγχει αὐτὸν «ὅτι κηρύττετε στεντορεία τῇ φωνῇ ὅτι δύναται τις νὰ τρώγῃ ἀφ' ἐσπέρας ὥς, τυρόν, ὀφάριον καὶ κρέας ἀκόμη καὶ τὸ πρῶτ' νὰ προσέρχεται εἰς τὴν θείαν Μετάληψιν τῶν Τιμίων Δώρων ἐπ' ἀνατροπῇ καὶ ἀθετήρει τῶν θεῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων καὶ σεπτῶν παραδόσεων...» Καὶ τοῦτο «κηρύττεται στεντορεία

τῇ φωνῇ» μέχρι σήμερον οἱ τούτου διάδοχοι. Λοιπὸν, ἐγὼ... «διαστρέφω»;

Ἡμεῖς ἐξητήσαμεν καὶ ζητοῦμεν νὰ μᾶς ὑποδείξουν, αὐτὸς καὶ οἱ ὁμόφρονες, ἓνα ἔστω τῶν ἁγίων Πατέρων βεβαιοῦντα τὰ καινοφανῆ των διδάγματα, καὶ αὐτὸς ἀρκεῖται εἰς τὰς ἰδικάς του «ἐρμηνείας», τοὺς ὁρισμούς, τὰς διαιρέσεις, μᾶς παραπέμπει συνεχῶς εἰς τὸ «ἔργον του» κ.ο.κ. Μᾶς λέγει ὅτι διήρесе τοὺς Χριστιανούς εἰς... «τάξεις καὶ κλίμακας, εἰς ὑποχρεομένους εἰς νηστείαν καὶ μὴ ὑποχρεομένους κλπ. κλπ.». Εἴδατε, σεῖς εὐσεβεῖς, τινὰ τῶν ἁγίων Πατέρων νὰ ὀρίξῃ μετὰ τοιοῦτου στόμφου τοιαῦτα δόγματα; Μᾶς λέγει ὅτι ἡ νηστεία «ἀποκλείει τὴν ἐφαρμογὴν τῆς συνεχοῦς Μεταλήψεως». Εἴρατε σεῖς εἰς τοὺς Πατέρας τοιαύτην ἀνακάλυψιν; Τί σημαίνει αὐτὸς ὁ... γρίφος; διατὶ ἡ νηστεία ἀποκλείει τὴν συνεχή Μετάληψιν; Ὡστε ἐκεῖνοι οἱ Πατέρες, οἱ ὅποιοι δὲν κατέλυον —καὶ δὲν καταλύουν— ποτὲ καὶ μετελάμβανον καθημερινῶς, ὧν τινὲς καὶ ἔζων μὲ τὴν Θ. Μετάληψιν ἀπεκλείοντο τῆς συνεχοῦς Μεταλήψεως; Αὐτὸν τὸν ἅγιον Νικόδημον βούλεται νὰ παρουσιάσῃ ὡς λέγοντα, ὅτι ὅτε μὲν ἀπαιτεῖται προετοιμασία διὰ νηστείας, ὅτε δὲ δὲν ἀπαιτεῖται... Καὶ τοιοῦτον πρᾶγμα οὐδαμῶς λέγει ὁ ἅγιος, οὔτε ἐξάγεται ἐκ τῶν γραφομένων του. Τοῦναντίον, λέγει: «ἂν εἶσαι ἅγιος νὰ μεταλάβῃς δύο καὶ τρεῖς φορές τὸν χρόνον, εἶσαι ἅγιος νὰ μεταλαμβάνῃς καὶ συχνότερα, φυλάττωντας τὴν ἰδίαν προετοιμασίαν καὶ δεξιότητα». Ὁ τοιοῦτος ἅγιος, ὅστις ἐτρέφετο μὲ νερόβραστον ρύζι καὶ κουκία βρεγμένα καὶ ὁ Μ. Βασίλειος, ὁ ὁποῖος ἐτρέφετο μὲ χυλὸν κριθαριοῦ καὶ ἔλεγον «ἐὰν εἶναι δύνατὸν» νὰ κοινωνῶμεν καὶ καθ' ἑκάστην. Οὗτοι δέ, χωρὶς καὶ νὰ μιμῶνται τοὺς ἁγίους τούτους, ἀλλ' οὐδένα περιορισμὸν τῆς κοιλίας δεχόμενοι, ἐπιζητοῦν νὰ γ' νουν ἀνώτεροι καὶ τῶν ἁγίων, οἱ ὅποιοι ἔλεγον τὸ «εἰ δύνατὸν».

Οἱ τούτου διδάσκαλοι καὶ ὁμόφρονες «στεντορεία τῇ φωνῇ κηρύττουν» μηδὲνα περιορισμὸν τῆς κοιλίας δεχόμενοι· οὗτος ὁμως λέγει ὅτι ἐνομοθέτησε ποῖοι πρέπει νὰ νηστεύουν, ποῖοι νὰ ἐγκρατεύονται κλπ. Καὶ ἐρμηνεύει «τὴν ἐννοιαν τῆς ἐγκρατείας»: «...ἐκφραζομένη διὰ μονοφαγίας καὶ καθημερινῆς ἀνελαίου ἐσπερινῆς διαίτης...». Εἴδατε, σεῖς εὐσεβεῖς, μέχρι σήμερον τοιοῦτους σπουδαίους ὁρισμούς εἰς τοὺς ἁγίους Πατέρας; Ὅπως εἶναι διατυπωμένος αὐτὸς ὁ νέος «ὁρισμός» — πού ἐνθυμίζει κάποιους «ἄλλους» — ζήτημα ἂν θὰ τὸν ἐννοήσουν ἀκριβῶς οἱ εὐσεβεῖς ὅπως δὴποτε ὁμως, τὸ νὰ φάγῃ τις τὴν ἡμέραν ἀπὸ ὅλα, τὴν δὲ ἐσπέραν ἀνέλαια, αὐτὸ ἀνομάζεται «μονοφαγία»; Δὲν εἶναι φηγὶ δηλ. αὐτὸ τῆς ἐσπέρας; Ποῖος λοιπὸν τῶν Πατέρων ἔδωκε τοιοῦτους ὁρισμούς; Καὶ ἐπιλέγει· «διατὶ δὲν ἀρκεῖται ὁ (ἐγὼ) εἰς αὐτὰ πού προσέθεσαν καὶ ἐπεξήγησαν οἱ θεῖοι Πατέρες διὰ τοῦ ὅρου των «κατὰ δύναμιν νηστείας»; Καὶ ἂν δὲν ἀναπαύεται εἰς τὴν ἐρμηνείαν μας τοῦ ἀνωτέρω ὅρου... Ποῖοι εἶναι λοιπὸν οἱ θεῖοι Πατέρες, οἵτινες «ἐπεξή-

γησαν» αὐτὰ πού μᾶς λέγει; Σύμφωνα με τ' ἀνωτέρω, ὁ ἑαυτός του.

Φρυάττει ὅτι ἔγραψα ὅτι αὐτὸ τὸ «κατὰ δύναμιν» ἐξηγεῖται ὅπως θέλει ὁ καθένας ἢ καὶ καταργεῖται. Ὅταν τρώγῃ τις «ἄφ' ἐσπέρας ὡά, τυρόν, ὀψάριον» καὶ κρέας, αὐτό... εἶναι κατάργησις τοῦ «κατὰ δύναμιν»! Ποῖον εἶναι λοιπὸν «τὸ κατὰ δύναμιν»;

Ἡμεῖς ὡς πρὸς τὴν ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος, καθ' ἣν θὰ προσέλθωμεν εἰς τὴν Θ. Κοινωνίαν, μετὰ τὴν κατὰ τὸ δυνατόν προετοιμασίαν, διάκρισιν δὲν κάμνομεν· οὗτος ὅμως γράφων σχεδὸν μετ' ἀποκλειστικότητος τὴν Κυριακὴν —ἐνῷ ὑποτίθεται ὁ «εἰ δυνατόν καὶ καθ' ἡμέραν» κοινωνῶν ἐνδιαφέρεται δι' ὅλας τὰς ἡμέρας— πού τὸ εὔρε γεγραμμένον; Τὰς ἄλλας ἡμέρας δὲν εἶναι δηλαδὴ πλήρες τὸ Μυστήριον; Ἐπειδὴ ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν Πατέρων ἡ Κυριακὴ, ὡς μὴ ὑπαρχούσης διὰ τοὺς πολλοὺς τῶν Χριστιανῶν Ι. Λειτουργίας ἄλλην ἡμέραν, ἔπεται ὅτι ἐννοεῖται καὶ ἀποκλειστικότης; Ποῦ εὔρε γεγραμμένον ὅτι διὰ τὴν Θ. Μετάληψιν τῆς Κυριακῆς δὲν χρειάζεται νὰ προετοιμασθῇ ὁ Χριστιανός; Καὶ πόθεν ἐπληροφορήθη ὅτι ἡ νηστεία, περὶ ἧς διαλαμβάνει ὁ ΕΔ' Κανὼν τῶν Ἀποστόλων εἶναι αὐτὴ πού πού «ἐρμηνεύουν» σημεῖοι;

Μὲ ἐρωτᾷ ἔάν... ἀφορίζωμαι, μὴ προσερχόμενος ἄνευ «τῆς προετοιμασίας καὶ ἀξιοσύνης»! Δὲν ἐρωτᾷ ὅμως τὸν ἑαυτόν του —ὄχι μόνον τὸν ἑαυτόν του— ἔάν ἀφορίζεται προσερχόμενος ἄνευ «τῆς προετοιμασίας καὶ ἀξιοσύνης». Καὶ ἔμα θέλῃ, νὰ τῷ ὑποδείξω ὅτι εἶναι, ὄχι ἁπλῶς, ἀλλὰ πολλάκις ὑπὸ ἀφορισμόν, θάσσει Ἱερῶν Κανόνων. Μὲ ἐρωτᾷ τί κάμνω ἐγώ, ἀντὶ νὰ ἐρωτήσῃ τὴν ἀπ' αἰώνων Ἐκκλησίαν ἣν ἀκολουθῶ, ἢ ὡς νὰ εὐρίσκω καὶ ἐγώ νέα δόγματα. Τὸ τί κάμνω ἐγώ, γινώσκει ὁ Πνευματικὸς μου καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ Πατέρες. Πάντως ἐγὼ δὲν φθάνω εἰς τοσαύτην τόλμην καὶ ἀνευλάβειαν νὰ γεμίζω τὴν κοιλίαν μου μὲ «ὡά, τυρούς, ὀψάρια καὶ κρέατα» (ἄφησε ὅτι ἡμεῖς δὲν τρώγομεν κρέατα ποτὲ) τὴν προηγουμένην ἡμέραν καὶ νύκτα καὶ ἀκολουθῶς νὰ προσέρχωμαι εἰς τὴν Θ. Κοινωνίαν. Μήπως εὐλάβεια εἶναι νὰ προσέρχηται τις χωρὶς νὰ κοπιᾷ τὸ παραμικρὸν διὰ «τὴν προετοιμασίαν καὶ ἀξιοσύνην», περὶ ἧς εἶπεν ἀνωτέρω ὁ ἅγιος Νικόδημος; Εἰς τὴν προαναφερθεῖσαν Συνοδικὴν ἐπιστολὴν «μετὰ λύπης ἐπικρίνεται» —ὁ παραλήπτῃς— «διὰ τὴν τοιαύτην ἀνευλαβὴ πολιτείαν καὶ διδασκαλίαν... τὴν τοιαύτην ἀντικανονικὴν καὶ μέχρις ἀνευλαβείας χωροῦσαν πρὸς τὴν ἱερότητα τοῦ Μυστηρίου γνῶμην...».

Οἱ αὐτῷ δμόφρονες «κηρύττουν στεντορεῖα τῇ φωνῇ» ὅτι νηστεία διὰ τὴν Θ. Κοινωνίαν δὲν ἐπιβάλλεται, ὁδὸς ὅμως γράφει, ἐπὶ τέλους, ὅτι «Ἡ Ἐκκλησία ἐδίδαξε διὰ τῶν ἁγίων Πατέρων τὴν σωματικὴν προετοιμασίαν ὡς μέσον διὰ τὴν Θ. Κοινωνίαν». Ποῖος ἀληθεύει; Λεῖπεται μόνον νὰ μᾶς ὑποδείξῃ ἓνα τῶν Πατέρων λέγοντα ὅτι ἡ προετοιμασία, ἣν ἐδίδαξεν ἡ Ἐκκλησία, εἶναι αὐτή, τὴν ὁποῖαν μετὰ ὀριστικότητος

καὶ αὐθεντικότητος διδάσκει οὗτος.

Ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος, ἡ εὐλάβεια, ἡ συντριβὴ, ἡ συστολή, ἡ νέκρωσις τῶν παθῶν, ἡ κατάνυξις, ἡ ἀγρυπνία, ἡ προσευχή, ἡ μετάνοια καὶ ἄλλοι κόποι, ἐν γένει ἡ προετοιμασία καὶ ἀξιοσύνη, μετ' ἧς ἀπ' ἀρχῆς ἡ Ἐκκλησία παραγγέλλει νὰ προσέρχεται ὁ Χριστιανὸς εἰς τὴν Θ. Κοινωνίαν, εἶναι τόσῳ διάχυτος εἰς τὴν συνείδησιν αὐτῆς, ὥστε ἐξωφρενικὸν νομίζεται τὸ ν' ἀμφισβητῇται ἡ ἀναγκαιότης καὶ συνέργεια τῆς νηστείας. Ἐν τούτοις, ἂν «ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» νομίζῃ ἀναγκαῖον, θὰ ὑπομνήσωμεν εἰς σειράν ἄρθρων τί λέγουν οἱ Πατέρες, γενικῶς ἡ Ἐκκλησία.

Χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ λόγος καὶ ἀφορμὴ, ἀναφέρεται ὀνειδιστικῶς ὅτι παρετήρησα τὰς περὶ ἡμερολογίου ἀποφάσεις τῶν Συνόδων 1583, 1587 καὶ 1593, σχετικῶς δὲ σημειῶ ἐπανειλημμένως, σχεδὸν μὲ ἐμάλωσαν αὐτὸς καὶ ὁ νεαρὸς Γέροντάς του «διατὶ ἀσχολοῦμαι τόσον πολὺ μὲ τὸ ἡμερολογιακόν» ἐνῷ ἔχομεν τὸ μέγα θέμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ κλπ.» Ἐγὼ δὲ ἔλεγον: «εἰ» αὐτὸ ἀγωνίζομαι καὶ κάμνω ὅ,τι μπορῶ — καὶ ἔχω διὰ τοῦτο πολέμους καὶ διωγμούς— διὰ νὰ συνειδητοποιηθῇ ὅτι ὁ νεοημερολογιτισμὸς δὲν εἶναι ἄλλο θέμα ἀπὸ τὸν Οἰκουμενισμόν. Ὁ εἰς εἶναι μέρος τοῦ ἄλλου, διὰ τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ εἰσῆλθεν ἡ ἀσέβεια τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἰς τὸν ὁρθόδοξον χώρον κλπ.» Τώρα αὐτοὶ «ἔλυσαν» τὸ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ἐπεδόθησαν εἰς ἄλλα.

Ἐπειδὴ, ἐφ' ὅσον οὐδεὶς τῶν ἁγίων Πατέρων γράφει αὐτὰ πού γράφει, ὀρῶ, νομοθετεῖ, διαιρεῖ, ἐρμηνεύει κλπ. αὐτός, τὸν παρεκάλεσα νὰ ἐμπιστευθῇ τὰ «συμπεράσματά» του εἰς τὴν δλότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἀκούσατε τί μοῦ ἀποδίδει: «Ἐάν ὅμως προτείνῃ τὴν ἀνωτέρω δοκιμασίαν διότι ἔχει πιθανὸν ἐξασφαλίσει ἐκ τῶν προτέρων τὴν συμφωνίαν ἐκκλησιαστικῆς τι- νος ἀρχῆς πρὸς τὰς ἀπόψεις του». Θαυμάσατε, εὐσεβεῖς Χριστιανοί, πονηρίαν δού, θεολόγου, διαρκῶς ἀγιαζομένου. Πονηρίας πού δὲν ἐγνώριζα μέχρι σήμερον. θὰ τὰς μάθω ἀπὸ τώρα! Κρίνατε σεῖς ἂν ὑπάρχῃ «ἐκκλησιαστικὴ ἀρχή», ἡ ὁποία δὲν ἔχει ἰδικήν της γνώμην καὶ θὰ ἀγεται καὶ φέρεται ἀπὸ ἓνα καλό- γηρον.

Ὡς ἄλλος Πάπας μᾶς ἐπισείει καί... ἐπιτίμα ἀ- ξίζοντα τὴν ἀπάντησιν τοῦ Μ. Φωτίου. Κρίνω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του νομίζει «ἐδυνηράν» τὴν ἐκζήτησιν συγ- γνώμης, ἐνῷ δι' ἡμᾶς δὲν εἶναι καθόλου ἐδυνηρά, ἂν πράγματι πταίσωμεν. Ἄς διερωτηθῇ καὶ ἐρευνήσῃ πού τὸν ὠδήγησε τὸ πείσμα καὶ ἂν αἰσθανθῇ εἰς τί μᾶς ἐξημίωσε, χωρὶς ἡμεῖς νὰ τὸν θιζώμεν, ἅς κάμῃ τὴν ἐπανόρθωσιν. Εὐχομαι νὰ τὸν φωτίσῃ ὁ Θεὸς νὰ ἐγνοήσῃ εἰς ποῖον λάκκον ἔπεσε.. Τελειώνει τὸν λ' ὁβελλον «Μετὰ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης... καὶ ἐπιδόσεως Δικαστικοῦ Ἐπιμελητοῦ... διὰ τὰς νομίμους συνεπαί- ας...». Κρίνατε, εὐσεβεῖς!

Παῦλος Μοναχὸς

Γεγονότα και Σχόλια

Ο υπόδικος Αρχιεπίσκοπος Ιάκωβος έξακολουθεί να πολεμή την Ορθόδοξον Εκκλησίαν

Κατωτέρω δημοσιεύομεν διακήρυξιν των εν Αμερικῇ ὁμογενῶν ἐναντίον των ἐνεργειῶν κατὰ τῆς ἐθνικῆς μας γλώσσης καὶ τῆς Ορθοδοξίας ὑπὸ τοῦ «βαρέος λίκου, τοῦ μὴ φειδόμενου τοῦ ποιμνίου» κ. Ιάκωβου.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ιάκωβος, ὁ Τριῶν Ἑκατομμυρίων ἀποστάτης, προειδοποιηθείς, στριμωχθείς καὶ ἀπειληθείς ἀπὸ τοὺς ἐντροπισμένους Ἑλληνοαμερικανούς ἐπενδυτὰς συναδέλφους του, ὅπως παύσῃ τὰ λόγια καὶ ἔργα του εἰς βάρος τοῦ Ἑλληνοχριστιανισμοῦ, πάλιν ὑπεξέφυγε ἐκ τοῦ κλωβοῦ του. Ὅπως τυφλῶσῃ τὸ ποιμνίον του, τὸ ὁποῖον τώρα ἀρχίζει νὰ βλέπῃ τὸν τρόπο του πρὸς ἐπίτευξιν των μεγάλων σατανικῶν σχεδίων, ὁ ἀδιόρθωτος καὶ ὑπόδικος ὡς αἰρετικὸς Ιάκωβος ἤλλαξε τὴν τακτικὴν του, ἀλλ' ὄχι τὸν σκοπὸν πρὸς διάλυσιν τῆς Ἐκκλησίας.

Νέον ὄπλον τοῦ Ιάκωβου εἶναι ὁ σχηματισμὸς τοῦ ὁμοῦ «γαλαζία Ορθοδοξία». Καὶ ἔχει τὴν ἀναίδειαν ὅπως χλευάζῃ τοὺς δῆθεν «ὑπερσυντηρητικούς» πιστούς. Ἐρωτᾷ κανεὶς ἐὰν πρὸς τὴν «καινούργιαν θρησκείαν» ἔναι Ἑλληνικῶν ἐνδυμάτων» προβάλλει κάποια «Ἐρυθρὰ Ορθοδοξία»; Ἡ μήπως ἀπευθύνεται συμπαθητικῶς πρὸς τοὺς Ἀρειανούς, τοὺς ἀφωρισμένους, οἵτινες ἐκαλοῦντο «Πράσινοι»; Βάσει μιᾶς ἀναλύσεως ὅλων των προηγουμένων δηλώσεών του, διὰ τοῦ χλευάζειν τοὺς «γαλαζίους» ἀκριβῶς προσπαθεῖ ὁ Ιάκωβος ἵνα ἐξεύρῃ τρόπον, ὅπως ἀντικαταστήσῃ τὸ Πηδάλιον διὰ τοῦ ἀθεϊστικοῦ Ὑπαρξισμοῦ, ὃν ἀνοικτῶς ἐπαινεῖ. Φανερόν ἐστι ὁ Ιάκωβος εἰσέτι οὐ μετανοεῖ διὰ τὸ μῖσος, ἀφρίξων εἰς τὸ στόμα, ἐναντίον τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ.

Χωρὶς τὸ Πηδάλιον Ορθοδοξία οὐκ ὑφίσταται!

Χωρὶς τὸ Πηδάλιον καθίσταται ἓνας διαιρετικὸς κατατρεχόμενος Προτεσταντισμὸς. Χωρὶς τὸ Πηδάλιον οὐκ ὑφίσταται Καινὴ Διαθήκη!

Χωρὶς τὸ Πηδάλιον καταστρέφεται ἡ νομολογία διὰ θεολογικὸν διάλογον πρὸς τὴν ἐνότητα τῆς Χριστιανισύνης! Ἀπομένει μόνον ἡ αὐθαιρέσις! Ἡ Ἀναρχία!

Ἡ Ορθοδοξία οὐκ ἔχει κοσμικοὺς χρωματισμούς, οὔτε ἐρυθρόν οὔτε γαλάζιον. Ὑπὸ τὸν Τριαδικόν Θεὸν ἡ Ορθοδοξία εἶναι μία καὶ πᾶσα παρέκκλις τῆς εἶναι αἵρεσις. Αἱ ἀκέραιαι συστάσεις πρὸς τὴν Ορθοδοξίαν εἶναι δύο: πρώτη ἡ Ἀγία Γραφή, περιλαμβάνουσα τὰς Παλαιὰν καὶ Καινὴν Διαθήκας, καὶ δεύτερα, τὸ Ἱερὸν Πηδάλιον, περιλαμβάνον τὴν Ἀγίαν Παράδοσιν καὶ τοὺς ἱεροὺς κανόνας των Ἑπτὰ Οἰ-

κουμενικῶν Συνόδων. Εἰς τὰς συνόδους μετὰ κόπων συνετάχθη ἡ Καινὴ Διαθήκη ἐκ των πολλῶν χειρογράφων, των ἐκ των διαφόρων κοινοτήτων. Τὸ ἀρνεῖσθαι τὸ πηδάλιον ἐστὶν ἀρνεῖσθαι τὴν Καινὴν Διαθήκην.

Ἄνευ ἐκπλήξεως — κατὰ σχέδια ὁ Ιάκωβος ἔχει φθάσει ὅπως κατακρίνῃ καὶ αὐτὸ τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον. Νὰ ἐκφορτωθῶμεν τὸν Ιάκωβον. Ἡ Ἑλληνικὴ Ορθόδοξος Ἐκκλησία των Ἀμερικανῶν ἔχει ἀνάγκην νέας καλοῖθους ἱεραρχίας. Ἱεραρχίαι αἵτινες ἐνδιαφέρονται διὰ τὰ ποιμνία των. Σεῖς πρέπει νὰ παραγγέλῃτε τὸ Πηδάλιον ἑλληνιστὶ — ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ βιβλιοπωλεῖα — καὶ ἀγγλιστὶ (C.O.D. \$ 16.00) ἀπὸ τὴν THE ORTHODOX CHRISTIAN EDUCATIONAL SOCIETY, 1919 W. WARNER AVE, CHICAGO, ILLINOIS 60603. Οἱ δικηγόροι πρέπει εἰδικῶς ὅπως ἐνημερωθῶσι πρὸς τοὺς ἱεροὺς κανόνας.

ΠΑΝΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ P.O.B. 65, OAK PARK, ILLINOIS 60603. 3 ΜΑΡΤΙΟΥ 1973.

Εἰς ἀνταπόκρισιν γνωστοῦ δημοσιογράφου ἐκ Λονδίνου, διαδίδομεν περιγραφὴν ἐκπληκτικῶν ἐνεργειῶν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων κ. Ἀθηναγόρου, περὶ ἐγκυκλίου τοῦ ἀφορώσης «εἰς εὐλογημένα κεριάκλ...». Εἶναι ἀνιστόρητος καὶ καταπληκτικὴ ἡ ἐλευθεριότης τοῦ κ. Ἀθηναγόρου, νὰ ἐκθειάζῃ τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα πρὸς ἐπιτυχίαν των σκοπῶν του. Ἀλλὰ νὰ φθάσῃ καὶ μέχρι τοῦ σημείου νὰ υποδεικνύῃ ὠρισμένον ἐργαστήριον παρασκευῆς κηρίων καὶ νὰ συνιστᾷ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν παροικίαν Λονδίνου νὰ προμηθεύεται τὰ κερία τῆς μόνον ἀπὸ τὸ κατάστημα αὐτό, καὶ μάλιστα δι' ἐγκυκλίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, εἶναι καὶ πρωτότυπον καὶ ἄηθες καὶ ἐλάχιστον Ἀρχιεπισκοπικόν!! Δι' ὃ καὶ ἡ παροικία Λονδίνου εὐρύτατα σχολιάζει τὴν ἐγκύκλιον αὐτήν καὶ ἐξάγει τὰ συμπεράσματά της!!

Ἡμεῖς μετὰ θαυμάτης θλίψεως, παρακολουθοῦμεν τὰ τοιαῦτα καὶ παρακαλοῦμεν τὸν Θεὸν νὰ δίδῃ ὑπομονήν, δύναμιν καὶ θάρρος εἰς τοὺς χριστιανούς, διὰ νὰ μὴ σκανδαλίζωνται καὶ νὰ υπερκεράσουν τὰς πολλὰς ὀχλήρεις τοῦ Σατανᾶ...

Ἡ πρόσφατος μελέτη τοῦ καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Γ. Μαντζαρίδου ὑπὸ τὸν τίτλον «Στατιστικὰ στοιχεῖα περὶ των μοναχῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους» παρουσιάζει ἐνδιαφέροντα σημεῖα, ἅτινα δὲν εἶναι τόσο ἀποθαρρυν-

Πένθη

Ο εικονιζόμενος κατά παλαιάν φωτογραφίαν του ιερέως Νικόλαος Γ. Σμυρλής, απήλθε πρὸς Κύριον τὴν 10) 23.10.1973 πλήρης ἡμερῶν (81 ἐτῶν). Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ιερατικῆς του σταδιοδρομίας ἐξυπηρέτησε μετ' ἡλίου καὶ ἀξιοθαύμαστον αὐταπάρνησιν τὰς ἀνάγκας τῶν εἰς Καλάμας εὐρισκομένων πι-

τικῶν διὰ τὸ μέλλον τοῦ ἀγιορειτικοῦ μοναχισμοῦ.

Συμφώνως πρὸς τὰ στοιχεῖα ταῦτα, κατὰ τὸ ἔτος 1972 διὰ πρώτην φοράν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1959 ὁ πληθυσμὸς τοῦ Ἁγίου Ὄρους οὐ μόνον δὲν ἐμειώθη, ἀλλ' ἀντιθέτως, ἠρξήθη!

Ἐτερον ἐλπιδοφόρον σημεῖον διὰ τὸ δημογραφικὸν πρόβλημα τοῦ Ἁγίου Ὄρους εἶναι ἡ ἡλικία τῶν μοναχῶν. Μέχρι τοῦδε ὑπεστηρίζετο, ὅτι ἡ πλειονότης τῶν μοναχῶν ἀποτελεῖτο ἐξ ὑπερηλίκων. Ἐκ τῶν στατιστικῶν στοιχείων, ἅτινα δημοσιεύει ὁ κ. Μαντζαρίδης, προκύπτει, ὅτι εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος ὑπάρχουν πολλοὶ νέοι μοναχοί. «Παρὰ τὴν προϋφάναν γήρανσιν τοῦ ἀγιορειτικοῦ πληθυσμοῦ, ἡ ὁποία ἐμφαίνεται καὶ ἐκ τῆς παρασχεθεῖσης πυραμίδος τῶν ἡλικιῶν τῶν μοναχῶν, νομίζομεν ὅτι καὶ ἐνταῦθα ὑπάρχει τὸ ἐλπιδοφόρον διὰ τὸ μέλλον τοῦ ἀγιορειτικοῦ μοναχισμοῦ στοιχεῖον. Τοῦτο μαρτυρεῖ ὁ αἰσθητῶς ἠρξήμενος ἀριθμὸς τῶν μοναχῶν ἡλικίας 31—40 ἐτῶν. Ἐξ ἄλλου, τὰ 50,8% τῶν μοναχῶν εἶναι ἡλικίας κάτω τῶν 60 ἐτῶν, ἐνῶ τὰ 22% κάτω τῶν 40 ἐτῶν».

Αἱ διαπιστώσεις αὗται, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ γεγονός, ὅτι εἰς πολλὰς ἱερὰς μητροπόλεις τῆς Ἑλλάδος ἀναζωπυροῦνται ἢ δημιουργοῦνται μοναστικά φυτώρια καὶ κέντρα μετ' ἡλικίας πεπαιδευμένους μοναχοὺς, γεννοῦν τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν βεβαιότητα, ὅτι ἀνατέλλουν καλῶτεροι ἡμέραι διὰ τὸν ἑλληνικὸν ὀρθόδοξον μοναχισμόν.

στῶν Χριστιανῶν μας. Σκληρῶς δὲ ἐδοκιμάσθη καὶ πολλὰ ὑπέστη κατὰ τὸν καιρὸν τῶν διωγμῶν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἀπαισίας μνήμης Ἀρχιεπισκόπου Σπυρίδωνος Βλάχου. Ἐμενεν ὁμοῦ πιστὸς καὶ ἀμετακίνητος εἰς τὰς θρησκευτικὰς του πεποιθήσεις, μετ' ἡλικίαν ἐλπίδα, ὅτι ἡμέραν τινα θὰ ἀκούσῃ παρὰ τοῦ Κυρίου τοὺς γλυκεῖς ἐκείνους λόγους «εὖ δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστὲ ἐπὶ ὀλίγα τῆς πιστῆς ἐπὶ πολλῶν σὲ καταστήσω» εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου»

Εὐχόμεθα καὶ ἡμεῖς, ἀλλὰ καὶ ἀκραδάντως πιστεύομεν, ὅτι ἐπέτυχε τῆς ἐλπίδος του ταύτης ὁ ἀειμνηστὸς. Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη.

Ἐκδόσεις

Συνιστῶμεν τὴν προμήθειαν ἀπὸ τὸν κ. Ἰωάννην Μπαλτσάκη ἀναγνώστην, συγγραφέα καὶ ἐκδότην, τοῦ βιβλίου «Θύσανος Φαιγῶν Ἀκτίνων» δι' οὗ ἀναλύει ἀδρῶς τὸ ἡμερολογιακὸν καὶ ἑορτολογικὸν ζήτημα, ἐκ τοῦ ὁποῦ μόνον οἱ παλαιημερολογίται δὲν ἀπέστησαν τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ὡσαύτως καὶ ἐτέρου συγγράμματος ἰδίου συνθέντος Νέων Οἰκῶν (χαριετισμῶν) τῇ Θεοτόκῃ. Ἀμφότερα διατίθενται πρὸς δραχμὰς 30 δι' ἐπανέκδοσιν καὶ διάθεσιν εἰς χαμηλότεραν τιμὴν.

Σύστασις τοῦ ἐκδότου: ὁδὸς Τζαβέλλα 6, Ἀγ'α Παρασκευή — Ἀττικῆς.

Ἡ ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
Πρόεδρος

Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΗΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Διευθυντῆς συντάξεως + ὁ Εὐρίππου καὶ Εὐδοίας
Παΐσιος

Κάπυγος 32 — Ἀθῆναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ:	Ἑξάμηνος	δραχμὰς	20	—
»	Ἑτησίᾳ	»	40	—
Ἑξωτερικοῦ:	Ἑξάμηνος	δολλάρια	3	
»	Ἑτησίᾳ	»	6	
	Τιμὴ Φύλλου	δρασ.	3	—

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Ο Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Εὐχεται λίαν γηθοσύνως εἰς τὴν ΣΕ-
ΠΤΗΝ ΙΕΡΑΡΧΙΑΝ τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλ-
λάδος, ἐφ' ἑορταῖς Μεγαλωνύμοις,
ἀδιάσειστον καὶ μῆκιστον Ποιμαντορί-
αν ἅμα δὲ καὶ πολλὴν ἐνίσχυσιν παρὰ
τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν
Χριστοῦ.

Εἰς δὲ τὸν Ἱερὸν καὶ Εὐαγῆ Κλη-
ρον, τὰς Ἱερὰς Μονὰς καὶ τοὺς ἐν αὐ-
ταῖς Μονάζοντας καὶ Μοναζούσας,
εἰς τὰς καθ' ἡμῶς Ὀρησκευτικὰς, Φι-
λανθρωπικὰς Ὑγιανώσεις καὶ Ἀδελ-
φότητας, τὰ Ἱερὰ Ἰδρύματα, Προσκυ-
νήματα καὶ Σωματεῖα, ἅμα δὲ, εἰς
τοὺς καλοὺς Συνεργάτας τῆς ἀκαν-
θώδους καὶ ἐπιμόχθου Ποιμαντορίας
καὶ Ἐκκλησιαστικῆς Διακονίας αὐ-
τοῦ, ὡς καὶ ἅπαντα τὸν Φιλόχριστον
καὶ εὐσεβῆ λαόν τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκ-
κλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καὶ Ἐ-
ξωτερικοῦ, Εὐχεται ΠΑΤΡΙΚΩΣ
ΚΑΙ ΑΠΟ ΜΕΣΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ, ὑπε-
ραφθόνους ἵτας Εὐλογίας τοῦ Θεοῦ
Βρέφους τῆς Βηθλεὲμ, τὸν δὲ ὑποφώ-
σκοντα Νέον Ἐνιαυτὸν 1974 φορέα
πάσης παρὰ Θεοῦ ἀγαθωσύνης καὶ
Χαρᾶς.

Πανηγύρεις Ἰανουαρίου

Τὴν 1ην τοῦ μηνὸς ἡμέραν Δευτέραν, ἑορτὴν τοῦ
Ἁγίου Βασιλείου πανηγυρίζουν οἱ Ἱεροὶ Ναοὶ 1) Ψυ-
χικοῦ καὶ 2) Παρεκκλήσιον Ἀναλήψεως Σπάτων.

Τὴν 17 ἡμέραν Τετάρτην, ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἀν-
τωνίου, πανηγυρίζει ὁ Ἱερὸς Ναὸς εἰς Κουκουδάουνες.

Τὴν 19 ἡμέραν Παρασκευὴν, ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου
Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, πανηγυρίζουν οἱ Ἱεροὶ Ναοὶ
1) Δράμας καὶ 2) Πατρῶν.

Τὴν 30 ἡμέραν Τρίτην, ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Τριῶν
Ἱεραρχῶν πανηγυρίζουν οἱ Ἱεροὶ Ναοὶ 1) Θεσσαλο-
νίκης, 2) Δράμας καὶ 3) Κορίνθου.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ

Εἰς πλεῖστας ὁσας ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ,
θρησκευτικὸς περιεχομένου, ἀνέγνωσα τὴν ἐκ χρι-
στιανικοῦ καθήκοντος, διαμαρτυρίαν κληρικῶν τε καὶ
δημοσιογράφων θεολόγων διὰ τὴν, παρὰ τοὺς ἱεροὺς
κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, ἀφαίρεσιν τῶν ΤΕΜΠΛΩΝ
ἀπὸ ὠριζήμενων ἱερῶς ναοῦς μὲ ἀποτέλεσμα, μέχρι σή-
μερον, μηδέν.

Θερμῶς παρακαλῶ ὅπως, ἐπανερχόμενοι, ἐπιμεί-
νητε διὰ τὴν ἐπανατοποθέτησιν αὐτῶν ἀφοῦ ὁ Σωτὴρ
καὶ Λυτρωτὴς μας, Μονογενὴς υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ
Θεοῦ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, σὺν τοῖς ἄλλοις,
μᾶς εἶπεν νὰ ἐκπληροῦμεν τὸ θέλημά του λόγοις καὶ
ἔργοις.

Ἐπίσης γνωρίζοντες ὅτι καὶ ἅπαντες οἱ χρι-
στιανοὶ ὀρθόδοξοι Ἕλληνες ὅτι, ἀπαραιτήτως οἱ Ἱε-
ροὶ Ναοὶ δεόν νὰ ἔχωσι ΝΑΡΘΗΚΑΣ τοὺς ὁποίους,
Κύριος οἶδε, ποῖοι καὶ μὲ ποῖαν δικαιολογίαν, κατήρ-
γησαν, νὰ ἐνδιαφερθῇτε ὅπως προστίθενται οὗτοι εἰς
τοὺς νεοαναγειρομένους Ἱεροὺς Ναοὺς καὶ νὰ γίνῃ
συμπλήρωσις εἰς τοὺς ἤδη τοιαύτους ἵνα μεταδίδωσι
ἐκεῖ οἱ κατηχούμενοι «Ὅσοι κατηχούμενοι...» οἱ αἰ-
ρετικοὶ καὶ ἐν γένει οἱ ὑπάρχοντες «ἐν 20ῳ αἰῶνι»
ἄθεοι, ὑπαιτιότητί μας κατ' ἀναλογίαν, μεταφερθῶσι
δὲ ἀπὸ τοὺς κυρίως ἱεροὺς Ναοὺς τὰ παγγάρια κηρο-
πωλησιῶν καὶ τὰ γραφεῖα τῶν Προϊσταμένων τῶν
Ἐκκλησιῶν, πρὸς ἀποφυγὴν θορύβων καὶ διαπληκτι-
σμῶν κατὰ τὴν πώλησιν τῶν κηρίων καὶ εἰσπραξίν
παρὰ τῶν καφεπωλῶν τοῦ ἀντιτίμου τῶν καφέδων,
τῶν τσιγάρων καὶ τῶν τυγητῶν ἐργαζομένων εἰς τὰς
ἐκκλησίας, εἰς τοὺς ΝΑΡΘΗΚΑΣ.

Μὲ τὴν λογικὴν, ἥν ἔδωκε ὁ ΘΕΟΣ μόνον εἰς τὸν
ἄνθρωπον, δὲν εἶναι ἄραγε δυνατόν νὰ καταργηθοῦν
«Δωρεὰν ἐλάβετε δωρεὰν δότε» ὅσα λαμβάνουν χώραν
παρὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου Ναζωραίου, ὅστις
διὰ μαστιγίου ἐξεδίωξε τοὺς ἐμπορευομένους εἰς τὸν
οἶκον ΑΥΤΟῦ καὶ δι' ἄλλου λογικοῦ τρόπου νὰ ἐξα-
σφαλίζονται τὰ πρὸς τὸ ζῆν τῶν ἐργαζομένων ἐν ταῖς
Ἐκκλησίαις;

«Ἔστιν δ' ἄλλος ὁφθαλμὸς ὅστις τὰ πάνθ' ὁρᾷ», ὁ
ΘΕΟΣ ὅστις οὐ μνηστῆριζεται. Δέον νὰ συνέλθωμεν
πρὶν ἢ εἶναι ἄργα.

Εὐχόμενος ὅθεν ὅπως, ὁ Τριαδικὸς Θεὸς μας, ἐν-
δυναμώσῃ ἅπαντας τοὺς ἐργαζομένους πρὸς δόξαν τοῦ
ὀνόματος ΑΥΤΟῦ, εἰς τὴν ἐπιτυχίαν λόγων καὶ ἔρ-
γων ἀρεστῶν ΑΥΤῶ εὐχαριστῶ διὰ τὴν φιλοξενίαν.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Μιθριδάτου 35α Τ.Τ. 504 Ἀθῆναι